C:\Users\Plazma\Desktop\Krimi\Gulik\Gulik Robert-Noc tigra SK.pdb

PDB Name: Robert_van_Gulik-Noc_tigra_SK
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Noc tigra

Robert van Gulik

Postavy :
Sudca TI - na ceste z Pej-čanu do sídelného mesta. roku 676 n. l.
MIN Liang - bohatý statkár
MINOVÁ Ti-jü - jeho dcéra
Pán MIN -jeho mladší brat. obchodník s čajom
JEN Jüan - dozorca na Minovom veľkostatku
LIAO - hospodársky správca
Astra - slúžka

Sudca Ti, zababušený do teplého kožušinového kabáta, cválal na koni po ceste, ktorá viedla cez osirotenú pláň. Chýlilo sa k večeru, sivé tiene zimnej noci sa vznášali nad pochmúrnou zaplavenou krajinou, ktorou prechádzala vyvýšená hradská ako puklina na matnom zrkadle. Na vode sa odrážalo ťažké olovené nebo, ktoré akoby viselo nízko nad zvlnenou hladinou. Severný vietor hnal temné dažďové mračná k ďalekým vrchom zahaleným do hmly.
Sudca pohrúžený do myšlienok hnal koňa vpred a predbehol svoj ozbrojený sprievod o vyše pol míle. Prikrčený na konskej šiji, s kožušinovou čiapkou stiahnutou poriadne na uši, uprene sledoval cestu. Vedel, že by mal premýšľať o budúcnosti. O dva dni v sídelnom meste prevezme vysokú funkciu, do ktorej ho nečakane vymenovali. No v mysli sa ustavične vracal späť do minulého týždňa. Tragický zážitok, ktorý poznačil jeho posledné dni v Pei-čou, kde bol okresným sudcom, akoby ho ťahal späť do malého pustého okresu vysoko na mrazivom severe, odkiaľ odišli pred troma dňami.
Tri dni cválali zasneženou severnou krajinou na koňoch dolu na juh. Náhle prišiel odmäk. V provincii, ktorou práve prechádzali, spôsobil katastrofálne povodne. Ráno stretávali dlhé zástupy roľníkov, ktorí utekali zo zaplavených polí na sever. Unavení sa vliekli, prehýbajúc sa pod batohmi so skromným majetkom, nohy omotané do zablatených handier. Na poludňajšiu ryžu sa zastavili pri stanici dopravnej kontroly a kapitán, ktorý velil sudcovmu sprievodu, oznámil, že prichádzajú k najhoršiemu úseku cesty, kde Žltá rieka zaplavila celý severný breh, a radil, aby vyčkali, kým sa nedozvedia, či je tam schodná cesta. Sudca však rozhodol, že pôjdu ďalej, lebo dostal rozkaz dostaviť sa čo najrýchlejšie do hlavného mesta. Okrem toho vyčítal z mapy, že na druhej strane rieky breh stúpa a je tam pevnosť, kde zamýšľal prenocovať.
Cesta bola úplne pustá. Niekoľko osamelých striech zatopených sedliackych domov, ktoré kde-tu vyčnievali z blatistej vody, naznačovalo, že donedávna tu bola úrodná, husto obývaná nížina. Keď sa sudca priblížil k horskému hrebeňu, zbadal pred sebou na ľavej strane dva baraky. Pred nimi stálo v hlúčku asi dvanásť chlapov. Keď pricválal bližšie, zistil, že je to miestna milícia v hrubých kožených čiapkach, kabátoch a čižmách. Hradskú tu na úseku vyše sto stôp odniesla voda a cez zaplavenú trhlinu sa valil kalný prúd. Milicionári s obavami pozerali na nízku hrádzu z haluzí, ktorá upevňovala steny improvizovaného predmostia.
Trhlinu spájal úzky provizórny mostík s druhým brehom, kde hradská stúpala do husto zalesnenej stráne. Most postavili narýchlo z ťažkých brvien, zviazaných dovedna hrubými konopnými povrazmi. Most sa vznášal na spenených vlnách, chvíľami sa dvíhal a zase klesal.
"Neodporúčam vám ísť na druhú stranu; excelencia!" zavolal veliteľ milície. "Prúd je čoraz mocnejší a most sa už nedá väčšmi spevniť. Radšej sa vráťte. Ak sa povrazy pretrhnú, musíme toto predmostie opustiť."
Sudca sa obrátil v sedle. Prižmúril oči, lebo dul štipľavý severák, a zahľadel sa na skupinu jazdcov, ktorá v diaľke uháňala tryskom. O chvíľu ho dohonia. Pozrel na kopce na druhej strane prerušenej cesty a rozhodol sa, že skúsi šťastie. Podľa cestnej mapy ho delilo od Žltej rieky sotva pol hodiny jazdy horským terénom. Tam nastúpi na kompu a prevezie sa do pevnosti na južnom brehu.
Popchol koňa na klzké brvná. Most sa hojdal sem a ta, kôň so stŕpnutými nohami postupoval dopredu. Keď bol asi v polceste, prevalili sa cez brvná kalné vlny. Sudca potľapkal koňa po šiji, aby ho upokojil. Vtom narazil do mosta kmeň stromu, ktorý priplával po prúde. Veľké vlny vystrekli nad brvná, ošplechli koňovi brucho a jazdcovi celkom premočili

čižmy. Sudca popchol vzpínajúceho sa koňa na druhú polovicu mosta, kde boli brvná ešte suché. Čoskoro boli opäť na pevnej zemi. Popohnal koňa hore strmým brehom a zastavil ho pod vysokými stromami. Keď sa obzrel, ozvalo sa hlasné zaprašťanie. V tej chvíli narazila do mosta veľká hŕba vyvrátených stromov. Prostredná časť sa zdvihla ako nahrbený dračí chrbát, potom sa povrazy pretrhli a brvná sa uvoľnili. Medzi sudcom a predmostím zostala iba záplava spenenej vody.
Zakýval jazdeckým bičíkom na milicionárov a ukázal im, že pokračuje v ceste. Len čo opravia most, jeho sprievod sa poberie za ním. Počká naň v pevnosti.
Za prvou zákrutou sa dostal pod ochranu tmavých, vysokých dubov, ktoré vrúbili hradskú. Až teraz si uvedomil, že mu je zima a že má úplne premočené čižmy. Ale bol rád, že po dlhej jazde cez zaplavenú oblasť má opäť pevnú zem pod nohami.
Odrazu počul praskot lámajúcich konárov. Z hustého krovia sa vynoril jazdec divého výzoru. Dlhé vlasy mal zviazané kusom červeného plátna, široké plecia mu zakrývala krátka kapucňa z tigrej kože a po boku sa mu hojdal široký meč. Zastavil svojho koňa uprostred cesty a úplne ju zatarasil. Pozrel na sudcu malými, krutými očami a rýchlym pohybom obidvoch rúk zavíril okolo seba krátkym oštepom. Sudca zastavil koňa. "Ustúpte z cesty!" skríkol.
Neznámy vypustil z ruky hrot oštepu a držal ho iba za jeden koniec. Ostrý hrot opísal divoký oblúk, takmer sa dotýkajúc hrivy sudcovho koňa. Sudca Ti pritiahol opraty a všetky nahromadené útrapy posledných dní vyústili u neho v náhly výbuch zúrivosti. Bleskurýchlo siahol rukou k pravému boku a vytrhol z pošvy meč. Široko sa zahnal na banditu, zbojník však zručne zachytil úder hrotom oštepu a hneď nato sa pokúsil zasiahnuť sudcu Ti rúčkou oštepu do hlavy. Sudca sa šikovne uhol, vzápätí však naňho opjiť mieril hrot. Zahnal sa neobyčajne ostrou čepeľou meča a preťal rúčku oštepa na dvoje. Ohromený zbojník vypleštil oči na pahýľ vo svojej ruke. Sudca držal protivníka koňom v šachu a zdvihol meč, aby mu zasadil smrtiaci úder do hrdla. Zbojník však rýchlo obrátil koňa a meč mu už iba zasvišťal ponad hlavu. Škaredo zaklial, no ani sa nepokúsi] vytiahnuť meč. Poduril koňa na druhú stranu cesty a cez plece zareval: "Ďalší potkan v pasci!" Zaškľabil sa a zmizol v hustom kroví.
Sudca Ti zasunul meč do pošvy. Popohnal koňa a pomyslel si, že sa musí vzchopiť. Bezočivý lúpežník nebol jedinou príčinou, prečo stratil nervy. Celou váhou doliehala naňho pei-čonská tragédia. Niesol ju tak ťažko, že chvíľami strácal nádej, že sa mu niekedy podarí získať duševnú rovnováhu. Vystupoval už na posledný kopec horského hrebeňa, ale nestretol ani živú dušu. Keď bol na samom vrchu, znova zacítil nápor severáka. Prenikol mu hrubým kožuchom a mrazil až do kostí. Rýchlo cválal dolu kopcom k brehu rieky a zastavil sa, až keď mal pred sebou nekonečnú rozvodnenú hladinu. Ďalej na západ narážali spenené vlny na skalnatý breh. Druhý breh zahaľovala prízemná hmla. Po kompe nebolo ani chýru a z prístavišťa zostali iba dva zlomené stípy, ktoré obmývala biela pena. Vlny sa s temným hukotom valili z východu na západ a niesli so sebou ťažké brvná a hromady zeleného krovia.
Sudca preletel zamračeným pohľadom bezútešnú scénu, pochmúrnu a sivú v hustnúcom súmraku. Jediným príbytkom na okolí bol veľký starý vidiecky dom, ktorý stál osamotene na nízkom kopci asi míľu na západ. Bol ohradený vysokým múrom, vo východnom rohu stála strážna veža. Prudký vietor odnášal so sebou kúdoly dymu, stúpajúce z komína. Sudca tlmene vzdychol a zamieril s koňom k haditej ceste, stúpajúcej hore kopcom. Uviazol na mŕtvom bode. Nebolo inej pomoci, on i jeho sprievod tu budú musieť prerušiť cestu a vyčkať, kým opravia prievoznícku kompu.
Okolo vidieckeho domu rástla vysoká tráva a zem bola plná skál. Nebolo tu stromov, zato hore na úbočí bol hustý les. Pred vchodom do veľkej jaskyne sa mrvil hlúčik ľudí. Spomedzi stromov sa vynorili traja jazdci a zostupovali dolu úbočím.
Keď bol sudca Ti asi v polovici cesty k domu, zazrel pri ceste veľký kôl, vrazený do zeme. Navrchu bola akási hruda. Sudca sa naklonil v sedle a s úžasom zistil, že je to odťatá ľudská hlava. Dlhé vlasy jej poletovali okolo zohavenej tváre. Hneď pod hlavou boli na kole pribité dve ruky. Sudca začudovane pokrútil hlavou a popchol koňa.
Až keď došiel pod vysokú vrátnicu s mocnou dvojitou bránou, obitou železom, uvedomil si, že dvor pripomína skôr malú pevnosť než vidiecke sídlo. Vysoké múry s cimburím sa smerom dolu rozširovali a pôsobili neobyčajne masívne. Nikde nebolo vidieť ani jediný oblok.
Práve sa chystal zaklopať rúčkou bičíka na bránu, keď sa pomaly otvorila. Starý sedliak ho vyzval, aby vošiel na priestranný, tienistý dvor, vydláždený mačacími hlavami. Sudca zoskakoval z koňa, keď zavŕzgala brána, ktorú ktosi zatvoril.
V ústrety sudcovi sa ponáhľal vychudnutý chlap v dlhom modrom odeve s malou čiapočkou na hlave. Chudú tvár priblížil k sudcovej a lapajúc dych vyjachtal:
"Vi... videli sme vás z veže! Hneď som zakričal na vrátnika, aby otvoril. Máte šťastie, že vás nedohonili!"
Inteligentnú tvár mu vrúbili naježené fúzy a krátka kozia briadka. Sudca ho odhadol asi na štyridsiatnika. Chlap si všimol, že je sudca unavený, a pokračoval:
"Iste máte za sebou dlhú cestu! Mimochodom, volám sa Liao. Som tu hospodárskym správcom." Keď sa upokojil, mal celkom príjemný hlas. Vyzeral ako vzdelaný mestský človek.
"Volám sa Ti," predstavil sa sudca. "Som okresným sudcom v provincii hore na severe. Cestujem do sídelného mesta."
"Och, nebesá, okresný sudca! Musím to povedať pánu Minovi."
Chudý muž sa rozbehol k hlavnej budove v zadnej časti dvora a pri chôdzi sa rozháňal rukami. Vlajúce rukávy jeho šiat pripomenuli sudcovi vyplašené kura. Až teraz si uvedomil, že počuje akési tiché, šeptajúce hlasy, šepot doliehal z hospodárskych budov po oboch stranách dvora. Pod odkvapom a medzi stĺpmi čupeli skupinky mužov a žien. Za nimi bola hromada veľkých batohov z modrého plátna, previazaných hrubými povrieslami. Pri najbližšom stĺpe sedela vidiečanka a dojčila dieťa, zakryté roztrhaným plášťom. Za nízkym múrom bolo počuť erdžanie koni. Pomyslel si, že by tam mal zaviesť svojho koňa, lebo bol spotený a unavený. Keď ho viedol úzkymi dverami v kúte dvora, šepot odrazu zmĺkol.

Ukázalo sa, že ohradený priestor je naozaj maštaľný dvor. Zopár starších chlapcov si tam krátilo čas púšťaním veľkých pestrofarebných šarkanov. Jeden z nich vzrušene sledoval červeného šarkana, uviazaného na dlhom špagáte, ktorý sa vznášal vysoko na sivej oblohe a prudký vietor ním silno mykal. Sudca Ti požiadal najvyššieho chlapca, aby mu očesal a nakŕmil koňa. Potľapkal koňa po šiji a vrátil sa späť na dvor.
Dolu po širokom schodišti hlavnej dvojposchodovej budovy zostupoval malý, tučný pán v hrubom sivom vlnenom obleku a s ploskou čiapkou z tej istej látky.
"Ako ste sa sem dostali, vaša ctihodnosť?" čudoval sa.
Sudca Ti zdvihol obočie, nečakaná otázka ho prekvapila.
"Na koni, ako ináč," odvetil.
"Nenatrafili ste na Lietajúcich tigrov?"
"Nestretol som nijakých tigrov, ani lietajúcich ani iných. Môžete mi vysvetliť, čo tým..."
Sudca nedopovedal vetu, lebo poza chrbát tučného pána prebehol vysoký, plecnatý chlap v dlhom kožuchu. Napravil si štvorhrannú čiapku a zdvorilo sa opýtal:
"Cestujete úplne sám, pane?"
"Nie, sprevádza ma šesťdesiat vojakov... Ale..."
"Chvála nebesiam!" zvolal tučný chlap." Sme zachránení!"
"Kde sú?" dychtivo sa opýtal dlháň.
"Na predmostí, na druhej strane horského hrebeňa. Vo chvíli, keď som prišiel cez zaplavený úsek cesty, pretrhol sa most. Len čo ho opravia, moji ľudia prídu za mnou."
Tučný chlap zalomil zúfalo rukami.
"Videli ste už takého blázna?" jedovato sa opýtal svojho druha.
"Počúvajte!" zahriakol ho sudca, "čo si to dovoľujete? Ste pánom tohto domu? Chcem tu prenocovať."
"Prenocovať, tu?" posmieval sa ten druhý.
"Upokojte'sa, pán Min!" zahriakol ho dlháň. A sudcovi povedal: "Prepáčte, že strácame nervy, pane. Ale sme v zúfalej situácii. Toto je pán Min Kuo-tai, mladší brat nášho pána, ktorý je ťažko chorý. Pán Min sem prišiel včera, aby bol nablízku, keby sa stav jeho brata náhle zhoršil. Ja som Jen Jüan, šafár na Minovom majetku. Nepozveme nášho hosťa dnu, pán Min?"
Nečakal na súhlas tučného chlapa a viedol sudcu Ti hore kamennými schodmi. Vstúpili do klenutej sály bez oblokov. Uprostred kamennej dlážky v otvorenom ohnisku blčal oheň, ktorý osvetľoval celú miestnosť. Zariadenie bolo skromné, tvorilo ho zopár veľkých ošúchaných kusov nábytku: dve čierne drevené skrine, lavica s vysokým operadlom pri bočnej stene a vyrezávaný ebenový stôl s hrubými nohami v zadnej časti sály. Masívne antické kusy dobre ukázali medzi ťažkými zadymenými trámami nízkej povaly. Omietnuté steny boli holé. Zariadenie sály zrejme dlhé roky nik nedopĺňal, preto si zachovala útulné ovzdušie dedinskej prostoty, typickej pre staré vidiecke sídlo.
Keď prechádzali ku stolu v úzadí, sudca si všimol, že dom bol postavený na dvoch rozličných úrovniach. Po oboch stranách sály viedlo zopár schodov do malých bočných izieb, ktoré boli oddelené od sály drevenými mriežkovanými medzistenami. Cez ľavú mriežku zazrel sudca vysoký písací stôl, zaprataný účtovníckymi knihami. Bola to podľa všetkého kancelária.
Šafár zapálil sviecu vo svietniku na stole a vyzval sudcu, aby si sadol do širokého kresla za ním. Sám si sadol na stoličku po jeho ľavom boku. Pán Min, ktorý si podchvíľou čosi hundral, sa posadil do menšieho kresla oproti hosťovi. Kým správca pripravoval čaj, sudca Ti si odopäl meč a položil ho na stolík pri stene. Uvoľnil si kožuch a sadol si. Oprel sa v kresle a nenápadne pozoroval oboch spoločníkov, pričom si hladkal dlhé bokombrady.
Jen Jüana ľahko odhadol. Sympatická pravidelná tvár, havranie fúzy, upravená špicatá briadka a trochu afektovaný prízvuk prezrádzali, že ide o mestského človeka. Hoci nemal viac ako dvadsaťpäť rokov, pod unavenými očami mal tmavé kruhy a mäkké, dosť zmyselné ústa mu po bokoch vrúbili hlboké vrásky. Sudca sa v duchu čudoval, ako sa mohol tento typický mestský švihák stať šafárom na zapadnutom vidieckom majetku. Keď Jen postavil pred neho veľkú čajovú šálku z hrubej kameniny, sudca sa ho nedbanlivo opýtal:
"Ste príbuzný pána domu, pán Jen?"
"Skôr starej dámy, pane. Moji rodičia žijú v sídelnom meste. Vlani ma sem poslal otec kvôli zmene vzduchu. Bol som veľmi chorý."
"Čoskoro nás vyliečia zo všetkých chorôb. A nadobro!" srdito zahundral tučný chlap.
Hovoril výrazným nárečím, ale jeho odutá tvár s veľkou sánkou, sivými bokombradami a dlhou strapatou bradou naznačovali, že je obchodníkom z mesta.
"Na akú chorobu trpí váš brat, pán Min?" zdvorilo sa opýtal sudca.
"Trápi ho záduch a pritom má slabé srdce," odvetil pán Min. "Keby si dával na seba pozor, dožil by aj do sto rokov. Lekári mu radili, aby sa najmenej rok-dva šetril. Ale on nie, či prší, alebo praží slnce, túla sa po poliach. Preto som musel napochytre prísť sem. A obchod s čajom som zveril svojmu pomocníkovi, tomu lenivému darmožráčovi. čo len bude s mojím obchodom a s mojou rodinou, povedzte mi? Tí prekliati Lietajúci tigri nás tu všetkých vyvraždia. Aby to všetko čert vzal!"
Buchol šálkou na stôl a zlostne si šklbal bradu krátkymi prstami tučnej ruky.
"Nazdávam sa," povedal sudca Ti, "že hovoríte o zbojníckej bande, ktorá šarapatí v tejto oblasti. Lebo aj mňa prepadol na ceste ozbrojený zbojník, ktorý mal na sebe kapucňu z tigrej kože. V boji sa veľmi nevyznamenal. Veľké povodne často pokúšajú tulákov a inú zberbu, aby prerušenú dopravu a všeobecný zmätok využili na zboj a vraždenie. Nerobte si starosti, pán Min, môj vojenský sprievod je po zuby ozbrojený a zbojníci sa nikdy neopovážia prepadnúť tento vidiecky dom. Len čo opravia most, prídu sem moji ľudia."

"Milosrdné nebesá!" zvolal pán Min a obrátil sa k šafárovi. „Vraví, že keď opravia most! Typický úradník!" Iba s námahou sa ovládol a pokojnejším hlasom sa opýtal sudcu:
"A kde myslíte, že vezmú stavebné drevo, vážený pane? Na celé míle okolo nenájdete poriadny kus dreva!"
"Netárajte nezmysly!" skočil mu do reči sudca Ti. "A čo ten dubový les, ktorým som prišiel?"
Tučniak vyvalil na sudcu oči, potom si sadol späť do kresla, kývol rukou a požiadal šafára: "Buďte taký láskavý, pán Jen, a vysvetlite nášmu hosťovi situáciu."
Šafár vzal z tácne paličku na jedenie. Položil ju na stôl pred sudcu a na obidve strany postavil dve čajové šálky.
"Táto palička je Žltá rieka," začal. "Tečie z východu na západ. Táto čajová šálka na južnom brehu je pevnosť, šálka na druhom brehu predstavuje vidiecky dom." Ponoril ukazovák do čaju a okolo druhej šálky nakreslil kruh. "Toto je horský hrebeň, jediný vyvýšený úsek na tejto strane rieky. Zvyšok priľahlej oblasti tvoria ryžové polia, tiahnú sa asi šesť míľ na sever a patria tunajšiemu majiteľovi pôdy. A teraz, keď sa rieka rozvodnila, zaplavila južný breh a zmenila túto vysočinu na ostrov. Časť vyvýšenej cesty na severe podmyla voda. Videli ste to, keď ste prechádzali po provizórnom moste, ktorý postavila milícia nad naplavenou cestou. Kompu z tohto brehu odniesol včera popoludní prúd. Poslední sa na nej viezli včera ráno pán Min a skupina cestujúcich obchodníkov. Tento vidiecky dom je široko-ďaleko jediné obývané miesto.
Vidíte, pane, že sme úplne odrezaní od sveta. Iba nebesá vedia, kedy bude kompa znova premávať a ako dlho potrvá, kým privezú zo severu stavebné drevo, potrebné na opravu mosta nad prerušenou cestou. Dlhé míle na sever od tohto miesta nenájdete jediný strom, museli ste to zbadať, keď ste šli na koni dolu na juh."
Sudca Ti prikývol.
"Vidím, že tu máte dosť utečencov," poznamenal. "Nedalo by sa vybrať spomedzi nich zo desať mocných roľníkov a poslať ich na koňoch k zaplavenej ceste? Mohli by vyrúbať stromy a..."
"Nevideli ste tú odseknutú hlavu pri ceste, keď ste sem prichádzali?" prerušil ho pán Min.
"Videl. Čo to má znamenať?"
"To znamená," mrzuto odvetil zdvorilý mladík, "že banditi nás nespúšťajú z očí... Bývajú tu na kopci v jaskyniach povyše tohto domu. Tá hlava, čo ste videli, patrila nášmu paholkovi. Poslali sme ho k zaplavenej ceste, aby informoval milíciu o našej zúfalej situácii. Práve vychádzal na hradskú, keď sa naňho vrhlo šesť jazdcov. Dovliekli ho až k nám, najprv mu odsekli ruky a nohy a potom zoťali hlavu, a to všetko priamo pred našou bránou!"
"Mizerní psi!" zvolal nazlostený sudca Ti. "Koľko ich je?"
"Asi sto, pane," odvetil šafár. "Všetci sú dôkladne ozbrojení, sú to skúsení bojovníci a lotri, odhodlaní na všetko. Je to zvyšok mocnej, vyše tristočlennej lúpežníckej bandy, ktorá pred polrokom šarapatila v horách južnej časti provincie. Vojsko ich síce rozohnalo, no potom sa začali túlať po vidieku, vypaľovať gazdovské dvory a vraždiť obyvateľstvo. Vojenské oddiely ich preháňali z jedného miesta na druhé a asi dve tretiny z nich vyhubili. Potom ušli na sever, a keď sa rozvodnila rieka, našli útočište v týchto pustých horách.
Usadili sa v jaskyniach; hore na hrebeni a dolu pri zaplavenej ceste postavili hliadky. Pôvodne mali v úmysle, že sa tu budú skrývať, kým klesne hladina; ale keď odnieslo kompu a presvedčili sa, že sa nemusia obávať útoku z vojenskej pevnosti, zmenili svoj plán. Včera prišli šiesti z nich sem k bráne. Žiadali dvesto zlatých na výdavky na cestu, ako to oni nazvali, a sľubovali, že odídu. Vraveli, že zajtra ráno odídu na pltiach, ktoré niekoľkí z nich stavajú na západnom brehu ostrova. Ak odmietneme zaplatiť, zaútočia na tento vidiecky dom a všetkých nás tu pobijú. Museli mať medzi našimi sluhami donášača, lebo suma, ktorú žiadajú, zodpovedá presne obnosu, ktorý má majiteľ veľkostatku obyčajne v pokladnici."
Šafár pokrútil hlavou, odkašlal si a pokračoval: "Náš pán sa rozhodol zaplatiť. Banditi povedali, že ich vodca si príde osobne vyzdvihnúť zlato. Pán Min šiel so mnou do izby nášho pána, ten nám dal kľúč a otvorili sme pokladnicu. Bola prázdna. V tú noc ušla jedna slúžka, nuž ju upodozrievame, že ona ukradla zlato.
Keď sme povedali vodcovi Lietajúcich tigrov, že peniaze zmizli, strašne sa rozzúril. Obvinil nás, že chceme získať čas podlými trikmi a pohrozil nám, že ak dnes do súmraku niekto z nás nedonesie zlato do jeho jaskyne, príde si poň sám so svojimi ľuďmi a všetkých nás pobije. V zúfalstve sme poslali paholka, aby sa spojil s milicionármi pri zaplavenej ceste. A počuli ste, čo s ním urobili."
"Problém je v tom, že pevnosť je na druhej strane rieky," zahundral sudca. "Pritom tam majú vyše tisíc vojakov!"
"Nehovoriac o ďalších stovkách dobre ozbrojených príslušníkov riečnej polície, ktorí sa tam zhromaždili, keď museli opustiť stanice dopravnej kontroly na rieke," poznamenal Jen. "Ale ako by sme mohli nadviazať kontakt s pevnosťou?"
"Nedali by sa zapáliť signálne ohne?" opýtal sa sudca. "Keď ich zbadajú vojaci v pevnosti, iste..."
"Tí by neprišli, ani keby horel celý dom," povedal pán Min a nevrlo zagánil na sudcu.
"Má pravdu, pane," prisvedčil rýchlo šafár. "Veľká vojenská džunka by pravdepodobne preplávala cez rozvodnenú rieku, bola by to však náročná akcia a neobišla by sa bez rizika. Najprv by museli vyvliecť prázdnu džunku poriadny kus proti prúdu. Potom by sa vojaci nalodili, širokým oblúkom by opatrne preveslovali na druhú stranu a pristáli by na vhodnom mieste pri brehu. Také manévrovanie si vyžaduje veľkú skúsenosť. Veliteľ pevnosti by sa na to, pravdaže, ochotne podujal, keby vedel, že sa tu potulujú tí smutne preslávení Lietajúci tigri. Samy nebesá mu ponúkajú príležitosť vyhubiť raz navždy tú bandu vyvrheľov. Zbojníci to dobre vedia, preto sa správajú tak ticho. Keď ešte premávala kompa, nechali pokojne prejsť na juh skupinu obchodníkov."
"Pripúšťam," povedal sudca, pomaly pokyvujúc hlavou, „že situácia, mierne povedané, nie je ani trochu radostná."
"Som rád, že ste to pochopili, pán sudca," poznamenal pán Min kyslo.
"Ale tento dom," pokračoval sudca Ti, "je ako menšia pevnosť. Keby ste ozbrojili utečencov, mohli by sme..."
"Pravdaže, mysleli sme aj na to," prerušil ho pán Min. "Chcete vedieť, aké zbrane máme k dispozícii? Dva hrdzavé

oštepy, štyri poľovnícke luky s tuctom šípov a tri meče. Prepáčte, štyri meče, ak rátame aj váš."
"Asi pred sto rokmi," povedal šafár, "mala naša rodina dobre zásobenú zbrojnicu a asi dvadsať udatných bojovníkov ako stálu telesnú stráž. No všetky tieto nákladné opatrenia sa zrušili, keď postavili pevnosť. Ako vidíte, pán sudca..."
Obzrel sa. K ich stolu mieril dlhým krokom chudý hospodársky správca.
"Povedal som vrátnikovi, aby ma vystriedal v strážnej veži, pane," úctivo oslovil pána Mina. "Kuchár mi prišiel povedať, že ryža pre utečencov je hotová."
"Kŕmime štyridsaťšesť úst navyše," informoval sudcu zachmúrený pán Min. "Sám som ich zrátal, mužov, ženy i deti."
Zhlboka si vzdychol a rezignovane doložil: "No dobre, poďme."
"Nemali by sme najprv ukázať pánu sudcovi izbu, pane?" opýtal sa šafár. "Iste by sa rád prezliekol."
Pán Min na okamih zaváhal, potom odvetil:
„O tom musí rozhodnúť môj brat. On je tu pánom." Obrátil sa k sudcovi a pokračoval: "Ospravedlňte nás na chvíľu, pane, musím byť s Jenom a Liaom pri podávaní jedla utečencom. Viete, všetci sluhovia nám ušli, keď počuli, že na okolí sú banditi. Teraz tu máme iba vrátnika a starých manželov, ktorých som priviedol so sebou z mesta. Iste pochopíte, že vám nemôžeme poskytnúť pohostinstvo, aké si vyžaduje vaša hodnosť a..."
"Samozrejme," rýchlo ho prerušil sudca. "So mnou si nerobte starosti. Vyspím sa hoci na tejto lavici pri stene, ale..."
„O tom rozhodne môj brat," dôrazne zopakoval pán Min. Vstal a vyšiel zo sály, za ním kráčali Jen a správca.

Sudca Ti si ešte nalial čaju. Keď prišiel, predstavil sa ako okresný sudca, lebo nechcel uviesť do pomykova neznámeho hostiteľa. I najbohatší veľkostatkár by bol na rozpakoch, ako náležité prijať úradnú osobu takej vysokej hodnosti, akú sudcovi udelili v sídelnom meste. Teraz, keď sa dozvedel, v akej nepríjemnej situácii sa dom nachádza, bol spokojný, že neodhalil svoju skutočnú hodnosť.
Dopil čaj, vstal a podišiel k dverám. Zastal navrchu schodišťa a pozeral dolu na dvor, ktorý bol teraz osvetlený niekoľkými čmudiacimi fakľami. Šafár s hospodárom stáli pri obrovskom železnom kotle a usilovne plnili kašou misky utečencov, ktorí sa zhrčili okolo nich. Pán Min dozeral na nich a z času na čas roľníkov namrzene upozornil, aby sa netlačili jeden pred druhým. Polovica z nich boli ženy á deti, niektoré ešte dojčence. V nijakom prípade nesmie dopustiť, aby sa títo ľudia dostali do rúk banditov. Lietajúci tigri by mužov, staršie ženy a deti pobili a mladých chlapcov aj dievčatá by predali do otroctva. Niečo musí urobiť. Zlostne si šklbal bradu a zatrpknuto uvažoval, aká relatívna je svetská moc. On, najvyšší sudca ríše a predseda najvyššieho súdu je vplyvom okolností náhle degradovaný na bezmocného pocestného!
Obrátil sa a rýchlo prešiel krížom cez sálu do malej kancelárie vľavo. Sadol si do pohodlného kresla, založil ruky do širokých rukávov a pozeral na vyblednuté krajinky, zdobiace stenu oproti nemu. Po oboch stranách boli dva úzke dlhé zvitky s klasickými citátmi, napísané výrazným kaligrafickým písmom. Na pravom zvitku čítal:

Najvyšší vládca, cisár, vládne nám,
ako mu kážu Nebesá.

Na druhom boku bol podobný nápis:

Roľník je základom Štátu, orie lán,
ako mu kažu ročné doby.

Sudca Ti súhlasne prikývol. Chvíľu tam ešte sedel zahľadený pred seba. Odrazu vstal, vytiahol ruky z rukávov a postavil sviecu bližšie. Naklonil porcelánový krčah a vyšplechol trochu vody na bridlicovú tabuľku, ktorá slúžila ako kalamár. Z lakovanej skrinky vybral atramentovú tyčinku a rozrobil väčšiu dávku hustého tmavého atramentu. Celý čas pritom uvažoval, čo napíše. Potom vzal niekoľko hárkov papiera, vyrobeného z handier, ktorý ležal vedľa účtovníckych kníh, vybral si štetec na písanie a výrazným rukopisom napísal úradnú správu. Keď skončil, niekoľko ráz text odpísal.
"Ako keď sme v škole písavali tresty," zahundral a trochu sa usmial. Potom každý hárok opečiatkoval úradnou pečaťou, ktorú nosil zavesenú na hodvábnej šnúre za opaskom, zvinul papier a zastrčil ho do rukáva.
Oprel sa v kresle a odhadoval, či to bude mať úspech. Od dlhej jazdy mu celé telo stŕplo a bolel ho chrbát, ale duševne bol svieži. Naraz si uvedomil, po prvý raz od chvíle, čo opustil Pei-čou, že jeho duševná apatia pominula. Bol by nezmysel oddávať sa v takejto situácii pochmúrnym úvahám. Je načase konať. Jeho drahí mŕtvi, verný starý poradca Chung a pani z Čarodejného kopca, ktorých zanechal v Pei-čou, by to od neho očakávali. Musí vymyslieť spôsob, ako zachrániť ľudí v tomto vidieckom dome. V prípade, že by zlyhal jeho hlavný plán, môže kedykoľvek odhaliť svoju totožnosť, vzdať sa banditom a sľúbiť omnoho väčšie výkupné ako tých dvesto zlatých, čo požadovali od veľkostatkára. V tom prípade by musel vziať na seba nepríjemnú úlohu rukojemníka a možno by mu odrezali uši alebo prsty, aby urýchlili vyjednávanie. Vedel predsa, ako treba zaobchádzať s tými lotrami. V každom prípade je to najbezpečnejší spôsob, ako dosiahnuť úspech. Vstal a vyšiel na chladný dvor.
Utečenci hltavo jedli ryžovú kašu. Chvíľu sa prechádzal popri nich, kým nenašiel mládenca, ktorému zveril svojho koňa. Videl, že chlapec práve dojedol, nuž ho požiadal, aby mu ukázal stajne.
V otvorenej ohrade im zadul do tvári prudký severák. Nablízku nebolo nikoho. Zavolal mládenca do kúta a v závetrí pri múre sa s ním dlho rozprával. Keď sa ho napokon opýtal, či jeho ponuku prijíma, mládenec ochotne prikývol a sudca mu dal zvinuté papiere. Potľapkal chlapca po pleci a povedal: "Verím, že ma nesklameš!" Potom sa vrátil na dvor.
Pán Min stál pod schodišťom hlavnej budovy. "Kde ste, všade som vás hľadal," mrzuto oslovil sudcu. "Môj brat si želá, aby ste prišli k nemu ešte pred večerou."

Min ho viedol hore širokým schodišťom okolo vchodu do hlavnej sály a potom kráčali po veľkej, slabo osvetlenej chodbe na poschodí. Bolo tam niekoľko dvier, viedli najskôr do izieb členov rodiny. Pán Min zaklopal na ľavé dvere. Trochu sa odchýlili a zjavila sa v nich vráskavá tvár stareny. Min jej pošepol pár slov. Potom sa dvere otvorili dokorán a Min pustil sudcu pred sebou.
V prehriatej izbe bolo cítiť ťažkú vôňu liečivých bylín. Vôňa sa šírila z pariacej sa nádoby na veľkom bronzovom ohrievači, ktorý stál na dlážke v kúte. Ohrievač bol vrchovato naložený žeravým uhlím. Skromne zariadenú izbu jasne osvetľovali dva vysoké medené svietniky, postavené na bočnom stole. Celú zadnú stenu zaberala obrovská posteľ s baldachýnom z vyrezávaného ebenového dreva. Ťažké brokátové závesy boli odhrnuté. Pán Min ponúkol sudcu, aby si sadol na nízky stolček vedľa neho. Starena stála na druhom konci s rukami založenými do širokých rukávov tmavosivých šiat.
Sudca Ti hľadel na starca, ktorý ho pozoroval z vysoko postlaného vankúša červenými očami bez lesku. Vo vpadnutej vráskavej tvári vyzerali jeho oči mimoriadne veľké. Chumáče strapatých sivých vlasov sa mu prilepili na vysoké spotené čelo a ponad tenké, zovreté pery mu ovísali šedivé fúzy. Na hrubej hodvábnej pokrývke spočívala jeho schlpená biela brada.
"Brat môj, tento pán je okresný sudca Ti," ticho sa prihovoril chorému pán Min. "Cestuje na juh, do sídelného mesta, ale ho zastihla povodeň. Teraz..."
"Videl som to, videl som... v horoskope!" ozval sa odrazu statkár vysokým, trasľavým hlasom. "Keď sa deviate súhvezdie križuje so znamením Tigra, znamená to strašnú pohromu. Horoskop to hovorí veľmi jasne. Znamená to pohromu a násilie. Násilnú smrť!" Zažmúril oči a ťažko dýchal. O chvíľu pokračoval, hoci mal ešte oči zavreté: "Čo sa stalo naposledy, keď sme sa dostali do znamenia Tigra? Aha, mal som vtedy dvanásť rokov. Práve som začal jazdiť na koni, veru tak. A voda len stúpala a stúpala, až vystúpila po schody domu. Videl som na vlastné oči, ako..." Schytil ho dusivý kašeľ a chudé plecia sa mu roztriasli. Starena rýchlo pristúpila k posteli a priložila mužovi k ústam veľkú porcelánovú čašu, aby sa napil.
Keď kašeľ ustúpil, pán Min pokračoval:
"Brat môj, sudca Ti musí zostať u nás. Myslel som, že bočná izba na prízemí by..."
Starec náhle otvoril oči. Uprel na sudcu zamyslený pohľad a zamrmlal:
"Všetko súhlasí. Navlas. Znamenie Tigra. Lietajúci tigrí prišli, povodeň prišla, ja som ochorel a Ťi-jú je mŕtva. Ani ju nebudeme môcť pochovať, ak..." Chcel si sadnúť, ale nevládal, iba vytiahol spod prikrývky ruky ako pazúry a klesol späť na podušku. Zakrákal na pána Mína: "Tí diabli rozsekajú jej mŕtvolu na kusy, musíš sa pokúsiť..." začalo ho dusiť. Jeho žena mu rýchlo položila ruku okolo pliec. Starec opäť zažmúril oči.
"Ťi-jü bola bratova dcéra," pošepol pán Min sudcovi. "Mala iba devätnásť rokov. Bolo to veľmi nadané dievča, no, žiaľ, dosť chorľavé. Slabé srdce, rozumiete. Celý ten rozruch, no bolo to na ňu priveľa. Včera, práve pred večerou, zomrela. Náhle jej zlyhalo srdce. Brat ju mal veľmi rád. Jej smrť mu veľmi priťažila a..." Nedopovedal.
Sudca neprítomne prikývol. Práve si obzeral vysokú skriňu pri bočnej stene. Vedľa nej stáli štyri truhlice na šaty, na každé ročné obdobie jedna, ďalej veľká železná skrinka s vrchnákom zaisteným ťažkou medenou visacou zámkou. Obrátil sa a zistil, že starec ho uprene pozoruje. Veľké oči mu horúčkovito žiarili. Starena podišla k ohrievaču v kúte.
"Áno, tam bolo zlato!" zachripel a zašľabil sa. "Štyridsať ligotavých zlatých prútov, pári sudca! Majú hodnotu dvesto zlatých!"
"Astra ich ukradla, tá nehanebná suka!" ozval sa pri sudcovom uchu suchý, chrapľavý hlas. Starena prebodávala chorého nenávistným pohľadom.
"Astra bola ich mladá slúžka," rozpačito vysvetľoval Min sudcovi. "Minulej noci zmizla. Pridala sa k banditom."
"Zažiadalo sa jej spávať s tými beštiami. S každým jedným z nich," nenávistné syčala starena ďalej. "A preto zmizla. Aj so zlatom!"
Sudca vstal a zamieril k pokladnici. Zvedavo si ju obzeral. "Zámku nik násilne neotváral," poznamenal. "Samozrejme, veď mala kľúč!" vyštekla starena. Vtom sa mihla starcova tenká ruka a chmatla ju za rukáv. Prosebné na ňu pozrel. Chcel jej niečo povedať, ale z pohybujúcich sa úst vychádzali iba nesúvislé zvuky. Náhle sa mu na vpadnutých lícach zjavili slzy.
"Nie, ona ich nevzala! Musíš mi veriť!" povedal vzlykajúc. "Ako som mohol, taký chorý... Nik ma nepoľutuje, nik!"
Žena sa sklonila nad neho a vreckovou mu utrela nos a ústa. Sudca odvrátil zrak a znovu skúmal pokladnicu. Bola obitá hrubými železnými platňami a na visiacej zámke nebolo ani škrabanca. Keď sa obrátil k posteli, starec sa už upokojil. Mdlo povedal sudcovi:
"Iba ja, moja žena a dcéra sme vedeli, kde je kľúč. Iný nik." Na tenkých, bledých perách sa zjavil ľstivý úsmev. Vystrel pravú ruku a tenkými prstami, pripomínajúcimi pavúčie nohy, habkal pozdĺž peľasti. Na dreve boli zložité kvetinové vzory.
"Astra sa tu ponevierala celý čas, najmä keď si mal horúčku," nenávistné dobiedzala starena. "Ukázal si jej kľúč, ani si o tom nevedel!"
Starec sa začal chichotať. Tenkými prstami zvieral kvetinový púčik vyrezaný do dreva. Vtom čosi šťuklo a odsunula sa malá doštička na hrane postele. V plytkej dutine otvoru ležal veľký medený kľúč. Natešený ako dieťa pár ráz s chichotom otvoril a zatvoril tajnú skrýšu.
"Pekné dievčisko!" zakrákal starec. "Zdravá sedliacka krv!" Z kútika úst mu kvapkali sliny.
"Radšej si mal pamätať na svadbu svojej dcéry, ako na to dievčisko!" schladila ho manželka.
"Ach, moja drahá dcérka!" vzdychol statkár a zrazu opäť zvážnel. "Moja drahá, múdra dcérenka!"
"Ja som dohodla svadbu s rodinou Liangovcov, ja som jej prichystala výbavu!" začala starena hašterivým hlasom. "A ty si zatiaľ za mojím chrbtom..."

"Nebudeme vás už dlhšie unúvať," prerušil ju sudca. Naznačil pánu Minovi, aby sa zdvihol.
"Počkajte!" vykríkol náhle chorý starec. Premeriaval si sudcu ostražitým, prísnym pohľadom. Potom povedal pevným hlasom: "Prenocujete v Ťi-jüinej izbe, pán sudca."
Zhlboka sa nadýchol a znova zatvoril oči.
Pán Min zaviedol sudcu k dverám a starena si čupla k ohrievaču, medenými kliešťami prehrabávala uhlie a jedovato si čosi mrmlala.
"Váš brat je veľmi chorý," povedal sudca Ti pánu Minovi, keď schádzali po schodišti.
"Máte pravdu. Ale aj tak nás všetkých pobijú. Ťi-jü mala šťastie, že mohla pokojne umrieť."
"Ako som počul, mala práve pred svadbou."
"Áno, dlhší čas bola zasnúbená s mladým Liangom, najstarším synom majiteľa pôdy za pevnosťou. Na budúci mesiac sa mali brať. Príjemný mládenec, nie pekný, ale spoľahlivý. Raz som ho stretol v meste s jeho otcom. A teraz im nemôžeme ani oznámiť, že je mŕtva."
"Kde ste uložili jej mŕtvolu?"
"Je v dočasnej rakve v domácej budhistickej kaplnke. Hneď za sálou." Zišli dolu schodmi a Min zvolal: "Vidím, že Jen a Liao nás už čakajú. Nechcete ísť najprv do svojej izby? Nemusíte, ak nechcete. V tejto časti domu, hneď tu za dverami je umyváreň."

Keď sa sudca vrátil do sály, videl, že Min, Jen a Liao už sedia za veľkým stolom v zadnej časti miestnosti. Na stole boli štyri veľké kameninové misky s ryžou, štyri menšie s nakladanou zeleninou a jedna so solenou rybou.
"Prepáčte nám, prosím, takéto skromné pohostenie," povedal pán Min v úprimnej snahe zachovať aspoň základné pravidlá slušnosti voči hosťovi. Zodvihol paličky na znak, že sa večera začína a zahundral: "Zásoby sa nám míňajú. Brat mal pamätať na to, že..." Pokrútil hlavou a sklonil tvár nad misku s ryžou.
Chvíľu mlčky jedli. Sudca bol hladný a jednoduchá výdatná strava mu veľmi chutila. Šafár vstal a zo stolíka pri stene doniesol hnedý kameninový krčah a štyri malé porcelánové šáločky. Keď do nich nalieval teplé víno, správca naňho prekvapene pozrel a mrzuto povedal:
"Tak to si ty vybral ten krčah, Jen! Ako môžeš myslieť na víno deň po smrti slečny Ťi-jü? A ešte za takýchto okolností!"
"Hádam ho len nenechám pre tých prašivých banditov!" odvetil nedbalo šafár. "A k tomu ešte najlepšiu značku. Vy nie ste proti, pán Min, však?"
"Len smelo nalej!" zamrmlal tučniak s plnými ústami. Správca sklonil hlavu. Sudca si všimol, že sa mu trasú ruky. Upil si vína a zistil, že je naozaj výborné.
Správca naraz položil paličky, utrápene pozrel na sudcu a bojazlivo sa ho opýtal:
"Ako okresný sudca iste ste často mali do činenia so zbojníkmi, banditmi a im podobnými, pane. Nedali by sa dajako presvedčiť, aby prijali peňažný šek? Pán statkár má znamenité styky s dvoma bankovými domami v meste a..."
"Pokiaľ viem, banditi vždy berú peniaze v hotovosti," vecne odvetil sudca. Víno ho rozohrialo a čižmy mu už uschli. Vstal a vyzliekol si kožuch. Pod ním mal dlhý hnedý cestovný bavlnený odev, v páse viac ráz previazaný čiernou hodvábnou šerpou. Keď kládol kožuch na bočný stolík, povedal: "Nech je akokoľvek, netreba strácať hlavu. Viem dokonca o viacerých možnostiach, ako vybŕdnuť z tejto nepríjemnej situácie."
Znova si sadol a potisol si čiapku z čela. Oprel sa lakťami o stôl a hľadiac svojim spoločníkom priamo do očí, pokračoval:
"Pripusťme, že banditi sú veľmi rozzúrení, lebo sa domnievajú, že vaša historka o ukradnutých peniazoch je iba trik. Okrem toho sa veľmi ponáhľajú, lebo musia odplávať na pltiach prv, ako voda klesne. Obávajú sa vojakov z pevnosti a s vystrašenými chlapmi sa ťažko vyjednáva. Nemôžeme od nich očakávať dajaký súcit. Práve tak nemá význam klásť im podmienky, kým si neupevníme vlastnú pozíciu. Predpokladám, že vaši nájomníci pôdy chytajú v lete v rieke ryby."
Keď šafár so správcom prikývli, sudca pokračoval: "Dobre. Myslím, že sa banditi chystajú zaútočiť na nás zavčasu ráno. Vyberte dnes večer dvoch mocných roľníkov, ktorí vedia dobre chytať ryby, dajte im veľkú sieť a povedzte im, aby sa vyškriabali na strechu vrátnice z vnútornej strany. Nik sa to však nesmie dozvedieť, lebo banditi môžu mať celkom ľahko medzi utečencami vyzvedača. Keď banditi prídu, vyjdem von a porozprávam sa s nimi. Viem, ako treba s takými ľuďmi hovoriť. Vodcovi poviem, že sme dobre ozbrojení, nebudeme im však klásť odpor, ak ušetria naše životy. Môžu vojsť do dvora a zobrať si, čo sa im zapáči, vrátane množstva zlatých a strieborných šperkov. Samozrejme, že našu ponuku prijmú. Veď im to umožní pohodlne vyplieniť celý dom a potom nás aj tak budú chcieť pozabíjať.
V skutočnosti však, len čo ich vodca so svojou telesnou strážou prejdú bránou, naši chlapi na streche hodia na nich sieť a my zatiaľ zavrieme ostatným banditom bránu pred nosom. Náčelník a telesná stráž budú po zuby ozbrojení, v sieti ich však ľahko zneškodníme, aj keď budeme mať iba cepy. Tak získame rukojemníkov a budenie môcť začať vážne vyjednávať."
"Nie je to zlý nápad," povedal pán Min a pomaly prikývol.
Správcovi žiarila tvár, ale šafár našpúlil pery a ustarostene povedal:
"Priveľmi riskantné! Keby to zlyhalo, tí lotri by sa s nami nehrali! Mučili by nás!"
Sudca, akoby nepočul obavy Mína a Liaa, dôrazne povedal:
"Keby niečo zlyhalo, stačí, keď za mnou rýchlo zatvoríte bránu. Ja sa už o seba postarám," dodal a nasilu sa usmial: "Narodil som sa v znamení Tigra!"
Pán Min ho chvíľu zamyslene pozoroval, potom povedal:
"Dobre. Postarám sa, aby nastavili pascu. Liao, ty mi pomôžeš!" Rezko vstal a opýtal sa: "Odprevadíš pána sudcu do jeho izby, Jen. Ja pôjdem hneď do strážnej veže a prevezmem stráž. Sudcovi vysvetlil: "Viete, striedame sa vždy po

troch hodinách, celú noc striehneme, aby nás tí darebáci nečakane neprepadli."
"Rád vám pomôžem," odvetil sudca. "Môžem nastúpiť na hliadku po vás, pán Min?"
Pán Min protestoval, že to v nijakom prípade nemôžu prijať, ale sudca Ti trval na svojom. Nakoniec sa dohodli, že sudca bude mať službu v strážnej veži od polnoci do tretej. Potom ho vystrieda Jen, ktorý bude strážiť do rána.
Pán Min odišiel so správcom do skladu, kde boli uložené rybárske siete. Sudca si hodil na plecia kožuch, vzal svoj meč a šiel za Jenom hore schodmi. Šafár ho najprv zaviedol na pavlač, potom sa škriabali po úzkych, vŕzgajúcich schodoch v kúte budovy, ktoré viedli na druhé poschodie. Tam na konci chodby zbadal sudca dvere z mocných drevených dosák.
Jen zastal a skrúšene sa ozval:
"Ľutujem pane, že vám môj pán pridelil túto izbu. Dúfam, že vám nebude otupno spať v miestnosti, kde minulej noci... Radšej vám nájdem nejakú voľnú izbu na prízemí. Ostatní by o tom ani nemuseli vedieť..."
"Táto izba mi vyhovuje," krátko mu odvetil sudca.
Šafár otvoril dvere a zaviedol ho do tmavej studenej izby. Kým zapaľoval sviecu, pokračoval:
"Je to najlepšie zariadená izba v tomto dome. Slečna Ťi-jú mala veľmi vyberaný vkus, pane. Veď to vidíte sám."
Urobil rukou široké gesto a ukázal okolo seba na zariadenie priestrannej izby. Boli v nej veľké posuvné dvere, ktoré zaberali väčšiu časť protiľahlej steny a dodal: "Za nimi je balkón, ktorý sa tiahne po celej šírke horného poschodia. Slečna Ťi-jü tu sedávala za letných nocí a obdivovala mesiac nad hrebeňom hôr."
"Bývala tu hore celkom sama?"
"Áno, na tomto poschodí niet iných izieb. Počul som, že tu bolo pôvodne skladište. Ale slečne Ťi-jü sa páčil výhľad z tejto izby a mala rada ticho, nuž jej ju pán prepustil. Hoci je pravda, že vlastne mala bývať so ženami vo východnom krídle budovy. Teraz vám sem pošlem starého sluhu pána Mina s čajovým košíkom. Dobre si odpočiňte, pane! O polnoci vás prídem zavolať."
Keď sa za šafárom zatvorili dvere, sudca si znovu obliekol kožuch, lebo v izbe bola poriadna zima a cez posuvné dvere ťahalo. Položil si meč na stolík z ružového dreva, ktorý stál v strede na mäkkom modrom koberci, potom sa pomaly poobzeral po izbe. V rohu, napravo od vchodu stála úzka pohovka so štyrmi stĺpikmi z ružového dreva, na ktorých visela tenká tylová záclona. Vedľa nej stáli štyri truhlice z červenej kože a tesne pri posuvných dverách toaletný stolík s okrúhlym zrkadlom z leštěného striebra, pod ktorým boli pekne v rade usporiadané škatuľky s púdrami. Vľavo pri vchode stál vysoký, pozdĺžny hudobný stolík a na ňom ležala sedemstrunová lutna, akoby pripravená na hranie, a o kúsok ďalej bola elegantná, lakovaná bambusová polička na knihy. V kúte pri dverách stál písací stôl z vyrezávaného ebenu. Sudca podišiel k nemu, aby sa zblízka pozrel na obraz, ktorý visel nad ním. Bola na ňom zakvitnutá slivková halúzka, jemná práca známeho starého majstra. Všimol si, že kalamár, stojan na štetce, ťažidlo na papier a všetky ostatné písacie potreby na stole sú vzácne starožitnosti, ktoré niekto starostlivo a s láskou zbieral. Celá izba niesla pečať výraznej osobnosti; majiteľka bola zrejme kultivovaná dievčina s vytríbeným vkusom.
Sadol si na bambusovú stoličku k stolu na prostriedku izby, no vzápätí vstal, lebo slabá stolička sa pod ním skoro zrútila. Mŕtve dievča bolo pravdepodobne útle stvorenie. Odtiahol si od hudobného stolíka ťažké ebenové kreslo a sadol si doň. Vystrel stŕpnuté nohy a chvíľu počúval, ako vonku zavýja vietor.
Sudca Ti si pomaly hladkal dlhú bradu, pokúšal sa usporiadať zmätené myšlienky, čo mu vírili v hlave. Vôbec si nebol istý, či sa jeho plán chytiť vodcu banditov do rybárskych sietí podarí. S návrhom vyrukoval najmä preto, aby povzbudil starého pána Mina a aby ho vytrhol z jeho fatalistickej letargie. Ani druhý plán, ktorý už rozbehol, nemusel priniesť úspech. Ale i tak si myslel, že najistejšia cesta je vyjednávať s banditmi osobne. Vláda nerada zaručuje slobodu banditom, i keby išlo o prepustenie zajatého úradníka. Je to celkom správne, lebo takýto postoj poškodzuje jej záujmy a povzbudzuje ďalších, aby páchali podobné činy. Možno v sudcovom prípade by vláda urobila výnimku vzhľadom na jeho terajšie vysoké postavenie. Ale potom, keby vyviazol živý, postará sa, aby boli tí darebáci náležité potrestaní. Povzbudení úspechom určite budú znova páchať násilnosti a vtedy ich on dostane. Pretože omilostenie sa bude vzťahovať iba na zločiny popáchané v minulosti.
Pomaly zvažoval, kto mohol ukradnúť statkárovo zlato. Zmätený výjav, ktorého svedkom bol v spálni chorého starca, prezrádzal, že slúžka zrejme mala dosť príležitostí dozvedieť sa, kde je ukrytý kľúč. Ale vybadal aj iné náznaky, ktorých pravý zmysel zatiaľ nepoznal. Počul, že starec mal svoju dcéru veľmi rád. A predsa, raz sa o nej vyjadril posmešne. A prečo trval na tom, aby on, sudca, býval v izbe mŕtvej dievčiny?
Ktosi zaklopal na dvere a vytrhol ho z úvah. Do izby vošiel zhrbený starček v dlhom modrom odeve z lacnej bavlny. Ticho položil na stôl pred sudcu zakrytý čajový košík a k toaletnému stolíku postavil drevenú nádobu s vodou. Keď sa obrátil a zamieril k dverám, sudca ho pristavil. Opýtal sa:
"Bola tu slečna Ťi-jü sama, keď ju ranila mŕtvica?"
"Áno, pane." Starček spustil dlhú historku v nárečí, ktoré sudca nestačil sledovať.
"Hovorte pomaly, starký!" namrzene ho prerušil.
"Povedal som, že slečna ležala hentam na tej posteli, vedia?" nevrlo začal starý sluha. "Obliekla sa na večeru. Mala na sebe svoje najkrajšie biele šaty z jemného hodvábu. Namojveru, museli stáť pekné peniaze. Ale dolu na večeru neprišla. Pán Jen vyšiel hore a zaklopal. Neotvorila mu. Pán Jen sa teda vrátil dolu, zavolal môjho pána a ten zase zavolal mňa. Vyšli sme spolu s mojím pánom sem hore a našli sme ju ležať na tejto posteli, ako som vám vravel. Mysleli sme, že spí. Ale kdeže, keď na ňu pán zavolal, neodpovedala. Pán sa nad ňu sklonil, ohmatal jej pulz, nadvihol viečka. Potom celý bledý vraví: ‚Zlyhalo jej srdce! Zavolaj svoju ženu!'Doviedol som starú aj s bambusovými nosidlami a zniesli sme ju do kaplnky. Neverili by ste, aká bola ťažká! Náš pán zavolal pána Liaa, správcu, aby nám ju pomohol uložiť do truhly. Ale ten blázon bol z toho celý bez seba. Tak som povedal, nestarajte sa, poradíme si aj sami. Aj sme tak urobili."

"Rozumiem," povedal sudca. "Smutný údel."
"Ale nie až taký smutný, ako ten, čo tu čaká vás, pane. Prešli ste toľký kus cesty z mesta, aby vás tu na kusy rozsekala banda lúpežníkov. Veru, dlho som žil, nikdy mi nič nechýbalo, synovia a dcéry vyrástli a majú svoje rodiny, nemám sa na čo ponosovať. Vždy vravím..."
Vtom jeho rozprávanie prehlušilo bubnovanie dažďa, ktorý sa prúdom lial zo strechy.
"Akoby sme potrebovali ešte viac vody!" zahundral bradatý starec a pobral sa von.
Sudcovi prišlo na um, že ak lejak potrvá dlho, hladina rieky vystúpi ešte vyššie. Na druhej strane prekazí Lietajúcim tigrom pripravovaný nočný útok. Vzdychol si a zamieril k toaletnému stolíku, aby si umyl tvár a ruky. Potom vytiahol hornú zásuvku a hľadal medzi rozličnými toaletnými potrebami hrebeň, chcel si učesať bradu a bokombrady. Prekvapilo ho, keď v zásuvke našiel malý brokátový zvitok. Videlo sa mu čudné, že by tam niekto odkladal listinu, alebo maľbu. Rozviazal stužku a zvitok rozvinul. Bola to skvelá miniatúra, portrét dievčiny. Práve chcel zvitok odložiť, keď mu padol do oka nápis na boku. Stálo tam: "Mojej dcérke Ťi-jü, keď dosiahla vek dvakrát osem rokov." Teda toto bola mŕtva dievčina, ktorej izbu mu pridelili! Aspoň tak vyzerala pred troma rokmi. Vystrel miniatúru na stôl a starostlivo ju študoval.
Na portréte bola iba horná časť tela dievčaťa s trochu odvrátenou tvárou. Mala na sebe šaty orgovánovej farby so slivkovými kvetmi a v štíhlej pravej ruke držala halúzku s rovnakými kvietkami. Hladké čierne vlasy mala sčesané dozadu a na šiji spletené do uzla. Úzke okrúhle plecia dávali tušiť útlu postavu, akoby trochu zhrbenú. Mala pozoruhodnú tvár, nie až takú krásnu podľa bežných predstáv, skôr nezvyčajne príťažlivú. Obočie trochu privysoko, nos orlí, pekne modelovaný; bledé, vpadnuté líca a tenké, nedokrvené pery svedčili o pokročilej chorobe. A práve prenikavý, sugestívny pohľad veľkých inteligentných očí jej dodával čudný pôvab. Jej zvláštny pohľad akoby diváka priťahoval, nenásytne sa leskol, ba priam znepokojoval.
Maliar musel byť skutočný umelec. Do portrétu vložil naozaj toľko života, že sudca bol naraz priam zmätený, mal pocit, akoby dievča bolo živé a každú chvíľu malo vkročiť do izby.
Znepokojený položil portrét naspäť. Chvíľu počúval klopkanie dažďa a premýšľal, prečo ho vlastne tak rozrušili oči dievčaťa. Pohľad mu padol na poličku s knihami. Rýchlo vstal a zamieril k nej. Nevenoval pozornosť knihám, aké sa zvyčajne nachádzajú v dievčenských knižniciach. Dokonalá domáca pani, alebo Ako sa správa dáma. Väčšmi ho zaujali diela štyroch romantických básnikov, ktorých obchytané strany svedčili o tom, že ich často čítala. Práve chcel uložiť zväzky naspäť, keď sa náhle zarazil a ešte raz si pozrel mená autorov. Áno, všetci štyria spáchali samovraždu. Zadumaný si poťahoval fúzy a pokúšal sa pochopiť, čo by z toho mohol vyťažiť. Pre istotu si pozrel aj ostatné knihy. V tvári sa mu zračil zmätok. Boli to všetko taoistické diela o zdravom stravovaní a iných prostriedkoch na liečenie chorôb a predlžovanie života a alchymistické recepty na prípravu elixíru dlhého života. Vrátil sa k stolu a znova študoval portrét, ktorý držal tesne pri sviečke.
Teraz už pochopil. Úbohá dievčina trpela chronickou srdcovou chorobou a bola posadnutá strachom, že zomrie mladá. Že zomrie skôr, ako začne skutočne žiť. Tento chorobný strach zapríčinil, že hľadala útechu v dielach tých štyroch sklamaných, životom unavených básnikov. Hladný pohľad jej očí svedčil o hlade po živote. A ten hlad bol taký sugestívny, že priťahoval diváka, akoby mu prezrádzal jej zúfalú túžbu získať niečo z jeho životnej sily. Teraz chápal i to, prečo ukrývala portrét v zásuvke svojho toaletného stolíka. Každý deň ho porovnávala so svojím obrazom v zrkadle, hľadala na ňom ďalšie znaky zhoršujúceho sa zdravia. Precitlivená dievčina.
Jej záľuba v motíve slivkového kvetu bola celkom prirodzená. Drobné biele kvietky, ktoré rozkvitajú priamo na starej, hrčovitej, na pohľad mŕtvej halúzke, sú tradičným symbolom jari, keď životná sila, v zime driemajúca pod kôrou, vyrazí znova na povrch v plnom kvete. Podišiel k truhliciam so šatami a jednu otvoril. Takmer na všetkých pekne poskladaných šatách a odevoch bol votkaný alebo vyšitý motív slivkového kvetu.
Nalial si čaju a dychtivo ho vypil. Potom sňal z hlavy čiapku a položil ju na stôl vedľa meča. Vyzul si čižmy a natiahol sa na posteľ, ešte stále mal na sebe kožuch. Počúval monotónne klopkanie dažďa a pokúšal sa zaspať, ale z mysle mu neschádzal portrét mŕtveho dievčaťa.
"Viem, že tie kvietky sú naozaj dosť všedné, ale nemohla by dievčina im podobná o niečo prosiť?"
Strhol sa, otvoril oči a posadil sa na posteli. V blikajúcom svetle dohárajúcej sviece videl, že je v izbe úplne sám. Ten nesmelý hlas počul vo sne. Mal dojem, že práve túto otázku kladie dievča z portrétu svojmu obdivovateľovi. Silnejšie zatvoril oči a vychutnával šumenie dažďa, ktoré ho upokojovalo, čoskoro ho premohla únava a upadol do spánku bez snov.

Zobudil sa, až keď ho Jen potriasol za plece. Keď vstal, všimol si, že šumenie dažďa prestalo.
"Kedy prestalo pršať?" opýtal sa šafára a naprával si čiapku.
"Asi pred polhodinou, pane. Už iba mrholí. Keď som schádzal zo strážnej veže, zazrel som v jaskyniach banditov svetlo. Ktovie, čo zase majú za lubom."
Viedol sudcu do sály na prízemí a na cestu mu svietil malým búrkovým lampášom, krytým voskovaným papierom. V otvorenom ohnisku ostala už len žeravá pahreba, ale v miestnosti bolo príjemné teplo.
Na mokrom dvore bola tma ako v rohu, pôsobil chladno a bezútešne. Keď prechádzali okolo vrátnice, šafár zodvihol lampáš a svetlo padlo na troch chlapov pri stene.
"Už vytiahli na strechu sieť, pane," pošepkal mu. „Tí traja sú skúsení rybári. Na strechu sa vyškrabú skôr, ako narátate do troch."
Sudca prikývol. Všimol si, že vietor slabne.
Kráčajúc Jenovi v pätách vystupoval po úzkych, klzkých kamenných schodoch, ktoré viedli na vonkajší múr. Potom prešli popri cimburí k strážnej veži v juhovýchodnom rohu opevnenia. Do veže sa dostali po rozvŕzganom rebríku.

Ocitli sa na malej plošine, ktorú vrúbilo zábradlie, zbité z ťažkých brvien. Nízko visiaci odkvap končistej strechy chránil návštevníka pred vetrom a dažďom, prípadne pred nepriateľskými šípmi.
"Ak si sadnete na túto lavicu, pane, budete dobre chránený a máte celé okolie pred očami." Jen položil lampáš na drevenú dlážku, no akosi sa nemal k odchodu.
"Mali by ste si ísť pár hodín odpočinúť, kým po mne preberiete stráž," povedal sudca.
"Vôbec sa necítim unavený, pane. Asi to tobí to napätie. Nemáte nič proti tomu, ak pri vás chvíľu zostanem?"
"Naopak, budem rád." Sudca ukázal na lavicu a Jen si prisadol k nemu.
"Teraz ich vidno celkom jasne, pane. Pozrite sa, pred najväčšou jaskyňou rozložili veľkú vatru. Čo to asi znamená?"
Sudca Ti sa uprene zadíval na horské úbočie.
"To vedia iba nebesá," pokrčil plecami. "Možno sa chcú zohriať." Obzrel sa smerom na juh. V temnej noci sa nezablyslo ani svetielko, nebolo počuť nijaký zvuk okrem hučania rieky. Lepšie sa ukrútil do kožucha. Tu hore bolo veľmi chladno, hoci vietor hodne poľavil. Striasol sa a povedal:
"Pri návšteve u starého pána som si všimol, že vraví z cesty. No i tak sa mi zdá, že je to dosť bystrý starček."
"Je ozaj bystrý. Prísny človek, ale spravodlivý a uznanlivý. Vždy má na pamäti, čo jeho nájomníci potrebujú. Nečudo, že si ho na okolí obľúbili. Kým neochorel, nemal som tu veľa práce. Väčšinou som chodil po gazdovstvách vyberať nájomné a. vyšetrovať sťažnosti. Život tu býval dosť nudný... až prišla povodeň. Nebesá, aký je to rozdiel oproti mestu! Poznáte sídlo našej provincie pane?"
"Bol som tam raz či dvakrát. Rušné mesto."
"Rušné, máte pravdu. Ale aj drahé. Na každom kroku potrebujete fúru peňazí. Žiaľ, nepatrím k zámožnej vetve rodiny. Otec má malý obchod s čajom, na bežné denné potreby to celkom stačí, ale to je všetko. Peniaze sú tu, celé generácie boli tu. Starý pán rozkotúľal v meste hromady zlata. Nehovoriac o jeho investíciách na severe provincie."
"Kto toto všetko zdedí, keď starý pán zomrie?"
"Teraz, keď zomrela Ťi-jü, pripadlo by všetko jeho mladšiemu bratovi, pánu Minovi. Ale ten chlapík má už teraz viac, ako vládze kedy utratiť. Vôbec nestojí o to, aby získal ešte viac. Nie je ten typ!" Po krátkej odmlke sa sudca akoby náhodou opýtal:
"Boli ste pri tom, keď ju našli mŕtvu?"
"Či som bol pri tom? Nie, nebol. Ale ja som prvý zistil, že s ňou čosi nie je v poriadku. Slečna Ťi-jü sa mi videla, ba aj ostatným, popoludní dosť skľúčená. Stará pani povedala, že odišla hore do svojej izby skôr ako zvyčajne. Keď neprišla do izby starej panej na večernú ryžu a neotvorila, keď som jej zaklopal na dvere, zišiel som dolu a upozornil som na to pána Mina. Starec potom prišiel aj so svojím sluhom hore a našli ju tam ležať na posteli oblečenú. Bola mŕtva."
"Nik nemal podozrenie, že to mohla byť samovražda?"
"Samovražda? Nebesá, to nie! Starý pán Min sa celkom dobre vyzná v medicíne. Na prvý pohľad videl, že ju ranila mŕtvica. Zrejme si chcela trochu zdriemnuť pred večerou. Oznámil som to starému pánovi a panej. Nebola to príjemná úloha, môžete mi veriť. Starý pán dostal ďalší silný záchvat a stará pani mala veru čo robiť, kým ho utíšila. No a za ten čas pán Min uložil mŕtvu do núdzovej rakvy v domácej kaplnke. Veru, tak to bolo."
"Rozumiem," povedal sudca Ti. "Pri návšteve starého pána jeho manželka spomínala slúžku, ktorú volali Astra. Naznačila aj to, že Astra poznala miesto, kde bolo ukryté zlato a že s ním aj ušla. Nerozumel som tomu celkom."
"Zdá sa, že je to najpravdepodobnejšie vysvetlenie, ako mohlo to zlato zmiznúť, pane. Bolo v pokladnici v pánovej spálni. Štyridsať ligotavých zlatých prútov v hodnote dvesto zlatých. Kľúč bol skrytý v tajnom priečinku v pánovej posteli. Skrýšu poznal iba on a jeho žena. Nezabudnite, že Astra je síce nevzdelaná, pritom ale pekná, urastená a prefikaná ako väčšina dedinských dievčat. Obšmietala sa okolo toho starca, tu a tam sa dala trochu postískať v nádeji, že skôr či neskôr sa stane jeho konkubínou."
Jen sa zaškľabil a pokračoval: "Istotne jej ukázal, kde drží kľúč, alebo jej to prezradil, keď blúznil vo vysokej horúčke. Zrazu sa zjavili banditi a Astra si pomyslela, lepší vrabec v hrsti, ako holub na streche, uchmatla zlato a zdupkala. Zlaté prúty zakopala niekde pod strom, alebo pod skalu a pridala sa k banditom. Rozumie sa, že tí psi také pekné a urastené dievča iba privítali. Neskôr môže od nich ujsť, vziať so sebou zlato a vydať sa za bohatého obchodníka v susednej provincii. Nevymyslela si to zle, keď tak nad tým uvažujem. Ale už by som mal ísť dnu. Vidíte ten bronzový gong? Keby sa sem blížili tí besní psi, udrite naň palicou, čo visí pri ňom. To je naše poplašné zariadenie. Prídem vás načas vystriedať. Nie, ďakujem, nepotrebujem lampáš. Cestu poznám spamäti."
Sudca obrátil lavicu a sadol si, prekrížené ruky si oprel o zábradlie a díval sa na tmavé horské úbočie. Presne vedel, čo majú Lietajúci tigrí za lubom, lebo videl pri ohni koly, okolo ktorých sa pohybovali drobné čierne postavy. Nepovedal to však ani Jen Jüanovi, nechcel ho zbytočne nastrašiť, hoci sa mu zdalo, že ten chlapík je najrozvážnejší spomedzi všetkých obyvateľov tohto vidieckeho domu. Banditi v skutočnosti pripravovali barany. Nepredpokladal však, že by zaútočili prv, než sa rozbrieždi, iba ak by sa, pravda, medzitým nebo vyčistilo a vyšiel mesiac. Neostávalo mu iné ako čakať.
To, čo mu práve vyrozprával šafár o smrti mladej Ťi-jü, sa zhodovalo s tým, čo mu povedal starý sluha pána Mina. Stále mal však nepríjemný pocit, že tam toho muselo byť oveľa viac. Starý statkár má iste podozrenie, ináč si nevedel vysvetliť žiadosť chorého starca, aby on, okresný sudca býval v izbe jeho mŕtvej dcéry. Starec podľa všetkého dúfal, že tam skúsený vyšetrovateľ zločinov odhalí nejaké stopy, ktoré objasnia jej smrť.
Videlo sa mu čudné, že statkár spomínal varovné znamenie hviezd z horoskopu. Horoskop zostavuje každoročne úrad pre obrady a všetky údaje o tajomnom význame znamení, ktoré sa zjavia na nebi v nasledujúcom roku, sa spíšu na základe dôkladného štúdia Knihy proroctiev. Tieto znamenia sa nesmeli brať na ľahkú váhu, lebo obsahovali starodávnu múdrosť. Sudca sa narodil v znamení Tigra. Bol to vari mystický vplyv toho zvieraťa zo zvieratníka, čo ho dnes večer priviedol do tohto osamelého domu?

Pokrútil hlavou a rozhodol sa, že sa prestane zaoberať okultistickými úvahami a sústredí sa radšej na veci, podliehajúce ľudskej kontrole. To, čo hovoril starec o zlovestných znakoch, zvestujúcich násilnú smrť, sa mohlo vzťahovať takisto na hroziaci útok Lietajúcich tigrov, ako aj na náhlu smrť jeho dcéry. Veľká škoda, že nebol pri tom lekár. Pán Min má nepochybne slušné znalosti z medicíny, ako väčšina starších hospodárov, lebo to bola súčasť ich všeobecného vzdelania. Ale nemohol sa porovnávať s profesionálnym lekárom, ba ani s ohliadačom mŕtvol. Sudca sa dôkladne vyznal v súdnom lekárstve a rád by bol sám prezrel mŕtvolu dievčaťa. V danej situácii to však neprichádzalo do úvahy. Potom si spomenul na svojich sprievodcov, ktorých nechal pri zaplavenej ceste. Dúfal, že predmostie odolalo vode a vojaci prenocovali v barakoch. Trochu väčšie starosti mu robili dvaja starší vyšetrovatelia zo sídelného mesta, ktorí mu priniesli do Pej-čou cisársky dekrét o povýšení a teraz tvorili časť jeho sprievodu. Narodili sa a vyrástli v sídelnom meste a boli zvyknutí pohodlne cestovať. Vtom si spomenul na svoje manželky a deti. Našťastie boli v jeho rodnom meste, keď do Pej-čou prišla správa o jeho povýšení. V deň, keď odchádzal, kázal svojmu pobočníkovi Tao Kanovi, aby zostal v úrade a privítal jeho nástupcu. Spoľahlivých pobočníkov Ma Žunga a Ťiao Tchaja poslal sudca do Taj-jüanu s odkazom pre prvú dámu, ktorú mali odprevadiť aj s jeho ďalšími dvoma manželkami a deťmi do sídelného mesta. Bola to bezpečná cesta, nuž sa o rodinu nemusel báť.
Čas mu rýchlo ubiehal. Skôr ako to čakal, vynorila sa opäť šafárova hlava nad poslednou priečkou rebríka.
"Niečo nového?" netrpezlivo sa opýtal Jen, len čo vystúpil na plošinu.
"Nič," odvetil sudca. "Vidí sa mi, že sa vyjasnieva. Ako sa začne brieždiť, nesmiete spustiť z očí tých darebákov na kopci."
Zdvihol lampáš a zišiel dolu.
Keď sa blížil ku vchodu do hlavnej budovy, stretol správcu Liaa. Chudý chlap prichádzal zo stajní.
"Zdalo sa mi, že počujem erdžať kone. Bol som sa pozrieť, či majú v stajniach sucho. Kedy myslíte, že prídu tí banditi, pane? To čakanie je strašné..."
"Pred brieždením to iste nebude. Nie je v tých hospodárskych staviskách veľmi chladno? A čo ženy a deti utečencov?"
"Nič im nechýba, pane. Múry sú hrubé a na dlážku sme postlali hrubú vrstvu sena."
Sudca prikývol a vošiel dnu. Oheň v sále už celkom vyhasol; v miestnosti bola riadna zima. Všade bolo ticho ako v hrobe. S lampášom ľahko našiel cestu na pavlač. Potom opatrne, aby schody nevŕzgali, vyšiel na druhé poschodie.

Keď vkročil do izby mŕtvej dievčiny, prekvapilo ho, že celá miestnosť je zaliata rozptýleným striebristým svitom. Prenikal do izby papierovými tabuľkami posuvných dverí. Prešiel cez izbu a odtisol dvere. Mesiac zalial vrchy tajomným, bielym svetlom.
Vyšiel na balkón. Drevená dlážka a zábradlie, boli ešte vždy mokré od dažďa. Vľavo V kúte zazrel bambusový stojan na kvety. Na troch poličkách stálo niekoľko prázdnych kvetináčov.
Teraz jasne videl, že banditi naozaj chystajú barana. Nepredpokladal, že s ním budú hotoví, kým začne svitať, lebo im ešte chýbal podvozok, aby ho mohli dopraviť dolu kopcom pred bránu. Naklonil sa ponad zábradlie a asi dvadsať stôp pod sebou videl strechy budov v zadnej časti dvora. Pozrel hore. Nad balkónom sa tiahla široká odkvapová rúra. Nad rámom posuvných dverí bol pás asi trojstopových drevených štvorcov, na každom bol umelecky vyrezaný drak, vznášajúci sa medzi oblakmi. Uvažoval, že majstrovské vypracovanie každého detailu svedčí o tom, že vidiecky dom má najmenej dvesto rokov. Neskorší architekti jemnej drevorezbe nevenovali toľkú pozornosť a starostlivosť.
Studený vzduch ho príjemne osviežoval; vyzeralo, že mráz nedá na seba dlho čakať. Rozhodol sa, že nechá dvere pootvorené. Aj gong bude počuť lepšie, keby náhodou bili na poplach. Chcel si ľahnúť, vtom mu zrak padol na hudobný stolík v zadnej časti izby. Vôbec nebol ospalý, nuž si myslel, že si skráti čas hrou na lutne. Veď všetky staré hudobné príručky odporúčajú mesačnú noc ako najvhodnejší čas pre hru na tomto nástroji. Za mladi hrával na sedemstrunovej lutne, lebo to bol obľúbený nástroj nesmrteľného mudrca Konfucia a hra na lutne patrila k literárnemu vzdelaniu. Sudca dlhé roky nemal príležitosť dotknúť sa strún. Bol zvedavý, či ešte nezabudol zložitú prstovú techniku. Pritiahol si bližšie hudobný stolík a ebenovú stoličku a sadol si chrbtom k stene. Šúchal a ohýbal skľavené prsty a so záujmom si prezeral nástroj. Červený lak bol miestami popukaný, čo nasvedčovalo, že tento zvláštny nástroj má najmenej sto rokov a že je to vzácna starožitnosť. Ukazovákom zabrnkal postupne na všetkých sedem strún. Lutna vydávala neobyčajne hlboký tón a jej zunenie razom rozozvučalo tichú izbu. Nástroj bol dobre vyladený, podľa všetkého dievčina na ňom hrala krátko pred smrťou. Keď dolaďoval lutnu achátovými gombíkmi, usiloval sa rozpamätať na začiatok jednej zo svojich obľúbených skladieb. Hneď si uvedomil, že aj keď si celkom jasne zapamätal melódiu, prstovú techniku načisto zabudol. Vytiahol zásuvku, kde mávajú hudobníci noty. Prelistoval zopár tenkých zošitov, ale našiel iba ťažké klasické skladby, na ktoré si netrúfal. Boli tam prepisy známej skladby Tri variácie na motív slivkového kvetu, čo ho vôbec neprekvapilo, lebo to bol obľúbený kvet mŕtvej dievčiny. Na dne zásuvky objavil zošit s krátkou jednoduchou piesňou s názvom Jeseň v srdci. Dosiaľ ju ešte nepočul a aj text, napísaný drobným úhľadným písmom pod notami, mu bol úplne nrznámy. Niektoré slová boli prečiarknuté a v notách bola kde-tu oprava... Zrejme to bola skladba mŕtvej dievčiny. Pieseň mala dve slohy:

Žltnúcim lístím
už víri záhradka,
jesenný župan tká
posledným kvetom ruží.
Pokojná jeseň
dojíma srdce

to hladné srdce,
čo po činnosti túži.

Žltnúce lístie
už k zemi musí,
keď víchor ženie
posledné husi.
Ó vezmite ma
so sebou domov,
tam, kde je domov,
srdce nájsť pokoj skúsi.

Očami sledoval noty a pomaly si prehrával melódiu. Pesnička mája pekný nápev a dala sa ľahko zapamätať. Zopakoval si niekoľko ráz ťažšie časti a o chvíľu už vedel zahrať melódiu spamäti. Vyhrnul si rukávy na kožuchu, zdvihol hlavu, zahľadel sa von na krajinu v mesačnom svite a chystal sa zahrať skladbu na čisto.
Zrazu prestal hrať. Kútikom oka zazrel pri písacom stole v ľavom rohu dievčinu. Postava sa strácala v tieňoch, ale ohnuté plecia, profil s orlím nosom a hladké, dozadu sčesané vlasy sa jasne črtali na posuvných dverách osvetlených mesačným svitom.
Na okamih sa tam postava akoby vznášala. Potom sa rozplynula v tieňoch.
Sudca Ti sedel nehybne, s rukami položenými na tenkých strunách. Chcel vykríknuť, ale akoby mu čosi zvieralo hrdlo. Vstal, obišiel stolík s lutnou a pomaly urobil pár krokov do ľavého kúta izby, kde sa postava rozplynula. Ohromene hľadel na písací stôl. Nik tam nebol. Prešiel si rukou po tvári. Asi to bol duch mŕtveho dievčaťa.
Iba s námahou sa spamätal. Otvoril dokorán posuvné dvere a vyšiel na úzky balkón. Zhlboka sa nadýchal ostrého studeného vzduchu. Za svojho sudcovského pôsobenia mal zavše do činenia so zjaveniami duchov, ale napokon sa pre ne vždy našlo prirodzené vysvetlenie. Ako však možno rozumne vysvetliť zjavenie mŕtvej dievčiny, ktorého svedkom bol pred chvíľou? Bol to vari tiež výplod fantázie, ako keď sa mu večer pred spaním zdalo, že sa mu nebohá prihovára? Vtedy však driemal, zatiaľ čo teraz bol pri plnom vedomí.
Pokýval hlavou, znova vošiel dnu a zatiahol za sebou dvere. Z rukáva vybral kresadlo a zažal malý lampáš. Už našiel odpoveď. Zjavenie ducha mohlo znamenať iba jedno: že dievča zomrelo vo svojej izbe násilnou smrťou. Jej duch zbavený tela ešte blúdi po okolí a zúfalo sa pokúša prejaviť, prekonať priehradu, ktorá oddeľuje mŕtvych od živých. Keď usínal, jej hlas konečne došiel až k nemu. Pred chvíľou sa jej pomocou piesne, ktorú sama zložila, podarilo nadviazať s ním spojenie a na chvíľu sa zjaviť na tomto svete. Vedel presne, čo je jeho povinnosť. Vzal lampáš a kráčal dolu schodmi.
Na pavlači prvého poschodia postál. Pod dverami izby chorého starca videl pás svetla. Po prstoch sa priblížil k dverám a priložil na ne ucho. Zvnútra bolo počuť tlmený šepot, nemohol však rozoznať ani slovo. O chvíľu šepot utíchol. Potom sa ktosi tíško rozospieval, mohla to byť zaklínacia formula, alebo modlitba.
Zišiel do hlavnej sály, pod schodmi zastal a zdvihol lampáš, aby sa zorientoval. Pri večeri si všimol, že okrem hlavného vchodu sú v miestnosti ešte ďalšie dvere za kreslom, v ktorom sedel. To by súhlasilo s poznámkou pána Mina, že domáca kaplnka sa nachádza za sálou.
Prešiel cez sálu a zabúchal na dvere. Neboli zamknuté. Keď ich otvoril, ťažká vôňa indického kadidla mu potvrdila, že jeho predpoklad bol správny. Ticho zavrel za sebou dvere a zdvihol lampáš. Pri zadnej stene malej miestnosti stál vysoký oltár z červeného dreva, na ňom malá skrinka a v nej pozlátená socha bohyne milosti Kuan Jin. Pred ňou stála strieborná kadidelnica. Boli v nej štyri horiace paličky kadidla a popol.
Sudca uprene hľadel na paličky. Pri kadidelnici ležal zväzok nových paličiek, sudca jednu z nich vybral a porovnal jej dĺžku s horiacou paličkou. Ukázalo sa, že je iba o štvrť palca dlhšia. To naznačovalo, že ten, kto paličky zapálil, bol v kaplnke iba pred chvíľou.
Zamyslene pozrel na drevenú truhlu. Bola to nenalakovaná núdzová truhla, kde mala byť mŕtva dievčina. Stenu oproti zakrýval od povaly po zem jemný starobylý brokátový záves, na ktorom bol vyšitý Budha, ako vstupuje do nirvány. Umierajúci Budha sedel na pohovke, obklopený zástupcami bytostí troch svetov, ktoré oplakávali jeho odchod.
Sudca postavil lampáš na oltár. Zišlo mu na um, že dvere kaplnky nie sú zamknuté a hocikto môže do nej vojsť. Zrazu mal nepríjemný pocit, že nie je sám. V takej malej miestnosti sa však nik nemohol ukryť, iba ak by bol za závesom voľný priestor. Podišiel k nemu a odhrnul ho ukazovákom. Zistil, že je za ním pevná stena. Pokrčil plecami. Nemalo zmysel hádať, kto bol v kaplnke pred ním. Musí konať rýchlo, lebo neznámy návštevník sa môže vrátiť.
Obišiel podušku na modlenie uprostred miestnosti a pri svetle lampáša si obzeral rakvu. Bola asi šesť stôp dlhá, ale iba dve stopy vysoká; aspoň si môže obzrieť mŕtvolu priamo v truhle. S uspokojením zistil, že veko truhly nebolo pribité, iba pripevnené širokým pásom lepiaceho voskovaného papiera. No bolo dosť ťažké a bál sa, že si s ním sám neporadí. Vyzliekol si kožuch, poskladal a uložil ho na dlážku. V malej miestnosti bolo teplo. Potom sa sklonil nad rakvu. Práve dlhým nechtom odliepal papierový pásik, keď počul, že ktosi za ním vzdychol.
Zmeravel a načúval, no počul iba tlkot vlastného srdca. Iste sa iba pohol záves, pomyslel si, cítil, že v kaplnke trochu ťahá. Pomaly odliepal papierovú pásku. Vtom na veko truhly dopadol tmavý tieň.
"Nerušte jej pokoj!" ozval sa mu za chrbtom chrapľavý hlas. Sudca sa prudko obrátil. Pred ním stál správca a uprene naňho hľadel.
"Musím prezrieť mŕtvolu slečny Ťi-jü," odvetil sudca Ti. "Mám podozrenie, že čosi nie je v poriadku. Neviete o tom niečo? Načo ste sem prišli?"

"Ne... nemohol som zaspať. Vyšiel som na dvor, lebo som myslel..."
„... že erdžia kone. To ste mi už povedali, keď som vás stretol vonku. Odpovedzte mi na otázku!"
"Prišiel som sem zapáliť kadidlo, pane. Aby duša slečny Ťi-jü odpočívala v pokoji."
"Chvályhodná vernosť dcére vášho pána. Ak je to pravda, prečo ste sa skryli, keď som prichádzal? A kde?"
Správca odhrnul záves. Trasúcou rukou ukázal na výklenok v kúte.
"Tam... tam boli predtým dvere," vyjachtal. "Neskôr ich zamurovali." Obrátil sa k truhle a pomaly pokračoval: "Máte pravdu, nemusel som sa schovávať. Vlastne ani nemám čo tajiť. Bol som do nej veľmi zaľúbený, pane."
"A ona do vás?"
"Nikdy som jej nevyjadril svoje city, pane!" zvolal ohromený správca. "Je síce pravda, že pochádzam z dobrej a známej rodiny. Ale pred polstoročím vyšla na mizinu a ja som nezdedil ani deravý groš. Ako by som sa mohol opovážiť povedať nášmu pánovi, že... Okrem toho slečna bola zasnúbená, mala sa vydať za syna..."
"Dobre. Ale teraz mi povedzte, či sa vám nevidí, že s tou náhlou smrťou tu nie je čosi v poriadku?"
"Nie, pane. Prečo by nemalo byť niečo v poriadku? Všetci sme vedeli, že má slabé srdce a ten rozruch kvôli..."
"Iste. Videli ste jej mŕtvolu?"
"Nezniesol by som ten pohľad, pane. Nikdy! Chcem, aby mi ostala v pamäti taká, akou vždy bola, taká... taká... Pán Min ma požiadal, aby som mu pomohol a spolu so starým sluhom ju uložil do rakvy, nemohol som však, celý som bol bez seba. Najprv banditi, potom táto náhla..."
"Ale teraz mi pomôžete zložiť veko!"
Sudca uvoľnil koniec pásky, potom ňou pár ráz mykol a strhol ju dolu.
"Zdvihnite druhý koniec," prikázal správcovi. "Zložíme ho spolu na dlážku."
Spoločne zdvihli veko.
Správca celkom nečakane vypustil svoj koniec z rúk. Veko spadlo krížom cez truhlu. Sudca ho ledva zachytil, aby nespadlo na zem.
"To nie je Ťi-jü!" zvrieskol správca. "To je Astra!"
"Nekričte!" zahriakol ho sudca. Zarazene hľadel na nehybnú tvár dievčaťa v truhle. Zachovala si črty drsnej krásy ešte i po smrti. Nad belasými viečkami zavretých očí sa klenulo široké obočie. V okrúhlych lícach mala jamky, a pekné plné pery. Ani trochu sa nepodobala na Ťi-jüinu podobizeň.
"Musíme zložiť vrchnák potichu na zem," pokojne povedal roztrasenému správcovi.
Keď zložili ťažké veko na dlážku, sudca vzal lampáš a postavil ho na kraj truhly. Zamyslene si obzrel dlhé biele šaty z jemného hodvábu, do ktorých bola votkaná vzorka slivkového kvetu. Šerpu mala podľa obyčaje trikrát ovinutú okolo pása a siahala jej až po pekne vyvinuté prsia. Ruky ležali meravo pri tele.
"Šaty však patria slečne Ťi-jü," poznamenal sudca.
"Máte pravdu, pane. Ale toto je Astra, verte mi! Čo sa stalo so slečnou Ťi-jü?"
"Čoskoro sa to dozvieme. Najprv musím prezrieť túto mŕtvolu. Vy počkajte vonku, v hale. Nezapaľujte sviecu, nechcem, aby sa o tom niekto dozvedel."
Prestrašený správca zaprotestoval, no sudca ho bez okolkov vystrčil von a zatvoril dvere.
Najprv rozviazal šerpu, ktorou bola viac ráz ovinutá. Trvalo mu to dosť dlho, kým uvoľnil zložité uzly. Potom jej podložil ľavú ruku pod chrbát a telo trochu nadvihol, aby mohol šerpu vytiahnuť. Bola dosť ťažká. Spomenul si, že starý sluha sa ponosoval, aká bola ťažká, keď ju s pánom Minom niesli dolu schodmi. Prevesil šerpu cez okraj truhly a odhrnul šaty. Nemala na sebe bielizeň, jej pekné urastené telo ležalo pred ním celkom holé. Vzal do ruky lampáš a skúmal kúsok po kúsku, hľadajúc na tele stopy násilia. Hladká biela koža bola však neporušená, všimol si len pár škrabnutí na veľkých prsiach a na zaokrúhlenom bruchu. Ďalej zistil, že dievča bolo asi v štvrtom mesiaci tehotenstva.
Keď z meravých rúk odhrnul dlhé rukávy, zazrel krátke polámané nechty a mozoľnaté dlane. Potom obrátil mŕtvolu na bok a iba s námahou potlačil výkrik. Tesne pod ľavou lopatkou bola malá čierna náplasť asi ako medená minca. Opatrne ju odlepil. Na bledej koži zbadal malú ranu. Sudca ju dlho skúmal, ohmatával okolie rany, napokon špáradlom zmeral jej hĺbku. Dievča niekto zavraždil. Vražedný nástroj bol dlhý, tenký nôž, ktorého hrot prenikol až do srdca.
Znova položil telo na chrbát a upravil na ňom šaty. Pokúšal sa ovinúť šerpu trikrát okolo pása, ale nedarilo sa mu to. Nakoniec zviazal konce šerpy do jednoduchého uzla. Chvíľu ešte pozeral na bielu postavu, ruky mal založené v dlhých rukávoch a mračil sa. Celé sa mu to videlo veľmi záhadné.
Otvoril dvere a zavolal správcu. Liao sa celý triasol a tvár mal smrteľne bledú. Spoločnými silami položili veko späť na truhlu.
"Kde je vaša izba?" opýtal sa sudca a obliekal si kožuch.
"Na konci budovy, pane. Hneď vedľa je izba pána Jen -Jüana."
"Dobre. Teraz si choďte ľahnúť. Ja budem pátrať po slečne Ťi-jü."
Aby sa sudca vyhol zbytočným otázkam, obrátil sa a vyšiel z kaplnky. Pri vchode do sály povedal správcovi ešte pár milých slov. Potom vykročil hore širokým schodišťom.
Na pavlači sa svietilo. Pred izbou chorého statkára stál pán Min a v ruke držal vysoký svietnik. Jeho široká tvár s verkou sánkou bola ako zvyčajne odutá, ešte vždy mal na sebe dlhý sivý odev. Zamračene pozrel na sudcu a drsne sa opýtal:
"Mali ste už vo veži stráž?"
"Mal. Nič nového. Ako sa má váš brat, pán Min?"
"Práve som sa chcel pozrieť. Ale vidím, že je tam tma, nuž sa radšej vrátim do svojej izby. Nechcem zobudiť jeho ženu, iste drieme v kresle pri posteli. Je už na smrť unavená. Aj vy sa radšej choďte poriadne vyspať. Zbytočne sa motáte po dome. Dobrú noc."

Sudca pohľadom sledoval tučného pána, ako sa šuchtá ku dverám na konci pavlače. Potom vyšiel po schodoch na druhé poschodie.

Keď sa vrátil do izby slečny Ťi-jü, postavil lampáš na stôl a chvíľu tam postál, uprene hľadiac na tabuľky posuvných dverí, osvetlené mesiacom. Ak Ťi-jü žila, mohol celkom ľahko zazrieť jej tieň, ktorý dopadol na dvere z balkóna a ktorý on mylne pokladal za prízrak vnútri izby. Ak to bolo naozaj tak, potom ho musela pozorovať z balkóna.
Odtisol posuvné dvere a vyšiel von. Keď tu bol prvýkrát, presvedčil sa, že na balkón sa nedá vyškriabať zdola, ani spustiť dolu zo strechy. A keďže vyšiel na balkón hneď, ako zbadal prízrak, neznáma nemala dosť času použiť rebrík. Pozrel hore na vyrezávané drevené obloženie, ktoré bolo nad rámom posuvných dvier. Rýchlo vošiel dnu a zistil, že povala izby je iba palec alebo dva nad hornou zárubňou dverí. Teda medzi povalou a strechou muselo byť podkrovie, ktoré bolo pod odkvapom vysoké iba tri stopy, no pod šikmou strechou sa tento priestor postupne zväčšoval. Opäť vyšiel na balkón a pozornejšie si všimol stojan na kvety v ľavom kúte. A čo ak je odtiaľto vchod do podkrovia? Keď použije poličky stojana ako rebrík, ľahko dočiahne drevené obloženie.
Najprv nohou vyskúšal najnižšiu poličku. Neudržala ho, ale určite by udržala útle dievča. Vyniesol z izby ebenový stolček od hudobného stolíka a postavil ho vedľa stojana. Teraz už bez námahy dočiahol vyrezávané štvorce. Ohmatal okraj jednej dosky priamo nad stojanom a zistil, že sa trochu pohla. Keď potlačil silnejšie, doska sa celkom odchýlila. Svetlo jeho lampáša dopadlo na bledú vystrašenú tvár dievčaťa, ktoré sa krčilo v tmavom otvore.
"Poďte dolu, slečna Minová," sucho ju oslovil sudca. "Nemusíte sa ma báť, som hosťom vášho otca, poskytol mi nocľah na dnešnú noc. Podajte mi ruku, pomôžem vám!"
Nepotrebovala však jeho pomoc. Položila nohu na hornú policu stojana a ľahučko zišla dolu. Pridŕžajúc si zaprášené modré šaty, rýchlo pozrela na horské úbočie, kde šľahali do výšky vatry banditov. Potom ticho vošla dnu.
Sudca ukázal na stoličku pri stole. Sám si sadol na stolček od lutny, ktorý priniesol z balkóna. Hladkal si dlhú; prešedivenú bradu a pozoroval jej bledú, unavenú tvár. Za posledné tri roky sa takmer nezmenila. Znovu obdivoval umenie maliara, ktorý vystihol dokonalú podobu, ale namaľoval ju v takej póze, aby zmiernil dojem z jej ohnutého, takmer hrbatého chrbta a hlavy, priveľkej na také útle, krehké telo. Nakoniec povedal:
"Slečna Minová, počul som, že ste zomreli na srdcový záchvat. Vaši rodičia vás oplakávajú. Pravda je však taká, že v tejto izbe zomrela slúžka Astra. Niekto ju zavraždil." Na chvíľu prestal. Keď videl, že mlčí, pokračoval: "Som okresný sudca zo severného okresu. Toto miesto, pravdaže, nepatrí do môjho rajónu, ale pretože je teraz úplne odrezané od sveta, som tu predstaviteľom zákona. Z toho plynie moja povinnosť vyšetriť túto vraždu. Vysvetlite mi, prosím, čo sa tu prihodilo!"
Zodvihla hlavu. Zlostne pozrela naňho veľkými očami.
"Záleží na tom?" opýtala sa tichým, kultivovaným hlasom. "Aj tak nás všetkých povraždia. Zanedlho. Pozrite, už svitá."
"Na pravde vždy záleží, slečna Mínová. Čakám na vaše vysvetlenie."
Pokrčila úzkymi plecami. "Včera večer, krátko pred jedlom, som bola tu hore. Umyla som sa, upravila tvár a čakala som Astru, aby mi pomohla obliecť sa. Keď dlho neprichádzala, vyšla som na balkón. Stála som pri zábradlí a pozorovala horský svah oproti. Dívala som sa na tých strašných banditov a robila som si starosti, čo bude s nami. Zdržala som sa tam dosť dlho; zrazu som zistila, že je už neskoro a rozhodla som sa, že sa preoblečiem bez Astrinej pomoci. Keď som vošla dnu, videla som, že Astra leží na mojej posteli na pravom boku, chrbtom ku mne. Chcela som ju zlostne okríknuť a podišla som k posteli. Vtom som zdesená zbadala, že cez šaty na chrbte jej presakuje krv. Sklonila som sa nad ňu. Bola mŕtva.
Začala som kričať, ale rýchlo som si položila ruku na ústa. Vokamihu som si uvedomila, čo sa stalo. Keď Astra prišla 'hore a nenašla ma v izbe, pomyslela si, že som niekde na prízemí. Ľahla si na moju posteľ s tým, že vyskočí, len čo ma začuje prichádzať. Viete, bolo to bezočivé, lenivé dievčisko. Potom niekto vošiel a zabil ju, lebo bol presvedčený, že som to ja. Vo chvíli, keď som si uvedomila túto strašnú súvislosť, začula som vonku na podeste čiesi šuchotavé kroky. Istotne sa vracia vrah! pomyslela som si. Zmocnila sa ma panika, vybehla som na balkón a ukryla sa v podkroví."
Stíchla a útlou bielou rukou si prihladila vlasy. Potom pokračovala:
"Musím vám ešte vysvetliť, že podkrovie som preskúmala hneď, ako som sa dozvedela, že nás ohrozujú banditi. Chcela som vedieť, či by sa toto miesto nedalo použiť ako úkryt pre mojich rodičov a pre mňa, keby prišli banditi a obrátili dom hore nohami. Videlo sa mi to na tento účel znamenité, nuž som ta uložila niekoľko diek, krčah s vodou a zopár škatúľ sušeného ovocia. Myslím, že som odišla zo svojej spálne práve včas. Hneď nato sa otvorili dvere a opäť som počula tie strašné šuchtavé kroky. Dlho som čakala a napínala sluch, ale viac nič som nepočula. Konečne ktosi hlasno zaklopal na dvere a zavolal moje meno. Myslela som, že vrah už medzitým zistil svoj omyl a chce ma prekabátiť, bola som teda ticho. Potom znova ktosi mocne zabúchal na dvere. Počula som strýka, ako zdesene vykríkol, že som mŕtva. Omylom pokladal Astru za mňa. Odkedy sem prišiel, ani raz som sa s ním nestretla a naposledy ma videl pred siedmimi rokmi. Ani Astru nevidel, lebo tá bola popoludní v ženských izbách. Ale aj tak je čudné, že si nás strýko poplietol, veď Astra mala modré slúžkovské šaty. Z toho som usúdila, že keď sa vrah vrátil, mŕtvu preobliekol do mojich šiat. Chcela som vyjsť z úkrytu a povedať všetko strýkovi, no potom som si pomyslela, že urobím lepšie, ak nechám vraha v domnení, že som zmizla, a tým získam čas na jeho odhalenie.
Vyčerpaná od strachu a napätého očakávania, spala som celú noc. Ráno som zišla dolu a priniesla si krčah čerstvej vody a škatuľu keksov. Zišla som na pavlač o poschodie nižšie a počula som, ako sa šafár zhovára so správcom, že som zomrela na srdcový záchvat. Z toho som usúdila, že vrahovi sa podarilo zahladiť stopy svojho ukrutného činu, a začala som sa ho väčšmi báť. Musel to byť neobyčajne vynachádzavý a bezohľadný človek. Popoludní som spala. Večer som počula v mojej izbe hlasy, jeden z nich bol šafárov. Potom znova všetko stíchlo, až neskôr som začula, že

niekto hrá na lutne moju obľúbenú pieseň. Viem, že v dome okrem mňa na lutne nikto nehrá, preto som sa bála, že to je niekto cudzí, buď vrah alebo jeho spojenec. Prestalo pršať a mne sa naskytla znamenitá príležitosť zistiť, kto je ten neznámy nepriateľ. Potichu som zišla dolu a nazrela dnu cez balkónové dvere. V tmavom kúte izby som videla vysokého, úplne neznámeho bradatého pána. Zmocnila sa ma smrteľná hrôza a znova som sa skryla na starom mieste. To je všetko, pane."
Sudca Ti pomaly prikývol. Bolo to inteligentné dievča, vedelo logicky uvažovať. Pritiahol čajník a nalial jej do šálky. Počkal, kým čaj na dúšok vypila, potom sa opýtal:
"Slečna Minová, kto vás, podľa vášho názoru, chcel zavraždiť?"
Nechápavo pokrutila hlavou.
"Neviem, pane. Naozaj neviem. A práve tá neistota mi naháňa najväčší strach. Nepoznám nikoho zvonka, lebo zriedka mávame hostí. Ešte vlani k nám pravidelne chodieval učiteľ hudby z dediny pri pevnosti a začas u nás býval aj učiteľ maliarstva a krasopisu. Potom, keď som skončila štúdiá a oznámili mi, že sa vydám za mladého pána Lianga, žila som veľmi samotársky a stretávala som iba členov našej domácnosti."
"V takom prípade," poznamenal sudca, "vždy začíname s hľadaním motívu. Ak sa nemýlim, ste jedinou dedičkou tohto majetku?"
"Áno, pane. Mala som staršieho brata, ale pred troma rokmi umrel."
"Kto prichádza do úvahy ako dedič po vás?"
"Môj strýko, pane."
"To by mohol byť silný motív. Počul som, že hoci je váš strýko bohatý človek, predsa má rád peniaze."
"Kdeže! Strýko nie!" vykríkla. "Otec ho mal vždy veľmi rád, nikdy by... Ako vám mohlo niečo také prísť na um, pane?"
Chvíľu uvažovala. Po krátkom zaváhaní pokračovala: "Je tu napríklad ešte pán Liao, náš správca. Viem, že ma miloval. Pravda, nikdy mi to nepovedal, ale viem to bezpečne. Človek v jeho postavení a bez majetku nemôže ani len pomyslieť, že by dostal za manželku jedinú dcéru svojho pána. Liao však pochádza zo starej, vzdelanej rodiny, ktorá dala ríši dvoch veľkých básnikov, a preto tu bola určitá možnosť, že otec, ak by som súhlasila, pouvažuje o Liaovej ponuke. Liao sa však nevyjadril, a keď oznámili moje zásnuby s pánom Liangom, bolo už neskoro. Všimla som si, že ho tá správa veľmi zronila. Ale neviem si predstaviť, že by taký skromný a jemný človek, ako pán Liao, mohol vôbec..."
Skúmavo premerala sudcu, ale ten nereagoval. Chlipol si čaju a povedal:
"Nemyslím, že by Astru zavraždili omylom, slečna Mínová. Som presvedčený, že práve ju si zvolil vrah za svoju obeť. Iba pred chvíľou som prezrel jej mŕtvolu a zistil som, že bola tehotná. Neviete náhodou, kto by mohol byť otcom jej nenarodeného dieťaťa?"
"Bársktorý muž, s ktorým sa stretla!" jedovato odsekla. "Bola to lenivá, nehanebná hepa, večne sa vláčila s paholkami z dvora. Myslela si, že nik nevie o jej bezočivom správaní, no videla som to na vlastné oči z tohto balkóna. Bolo to odporné! Správala sa ako obyčajná pobehlica. A ona nám ukradla zlato. Mysleli sme, že s ním ušla. Ale keď som sa dozvedela, že ju zavraždili, uvedomila som si, že zlato musí byť ešte tu, ukryté niekde v dome. Veru, máte pravdu, pane. Vrah sa naozaj nepomýlil. Iste ju zabil jej milenec, aby získal všetko zlato! Musíme ho nájsť, pane. Od toho závisia naše životy!"
Sudca opäť nalial do šálok. "Počul som," povedal akoby mimochodom, "že Astra bola prosté, spoľahlivé dievča, ktoré sa dobre staralo o vášho chorého otca."
Tvár jej očervenela od zlosti.
"Tá že sa o neho starala? Poviem vám, čo urobila tá bezočivá fľandra! Chcela speňažiť svoje telo, tak sa oňho starala! Moja matka ju musela podchvíľou vyháňať z otcovej izby. Raz som ju aj ja nachytala, vraj mu naprávala deky. Radšej si mala napraviť šaty, mala ich napredku celkom rozbalené, ukazovala mu tie svoje prebujnené prsia! Tak sa dozvedela, kde je ukrytý kľúč od pokladnice, tá prefíkaná cundra! A celý čas, čo sa líškala otcovi, váľala sa niekde v priekope s tulákom, ktorého náhodou stretla na poli! A od neho čakala decko. Pane, musíte vypočuť tých žobráckych utečencov, ten chlapík sa iste votrel medzi nich. Zabil ju kvôli ukradnutým peniazom."
"Verím," pomaly začal sudca, "že ju zavraždil otec jej nenarodeného dieťaťa. Ale neverím, že to je obyčajný tulák. Ten by nemal príležitosť zabiť ju vo vašej izbe. Určite to bol niekto z domácich, kto sa tu môže voľne pohybovať. Ten chlap si myslel, že je tu sám s Astrou a usmrtil ju. Ale keď zišiel dolu a zbadal, že nie ste tam, uvedomil si, že ste istotne boli celý čas vonku na balkóne a že teda pravdepodobne ste svedkom zločinu. Rozhodol sa umlčať vás tým, že vám naženie strach. Vrátil sa hore a obliekol Astru do vašich šiat. Chcel vás varovať, že ak otvoríte ústa, zabije aj vás. Teraz má ten človek iste poriadne starosti. Slečna Mínová, kto vie o vašej skrýši v podkroví?"
"Vôbec nik, pane. Chcela som o nej povedať otcovi včera po večeri."
"Dobre." Sudca vstal a vyšiel na balkón. V sivom pološere jasne videl, že podvozok pre barana je už hotový. Lietajúci tigri práve vyvádzali kone z jaskyne. Znova si sadol a povedal:
"Myslím, že tu niet veľa takých, ktorých by sme mohli označiť za vraha. Najpodozrivejší sa zdá byť šafár Jen Jüan."
Ťi-jü protestovala, sudca však zdvihol ruku a pokračoval: "Podozrivé je napríklad to, že sa skoro vôbec nezaujímal o mŕtvolu. Vyzerá to tak, že sa vyhýbal pohľadu na ňu úmyselne, na rozdiel od správcu Liaa, ktorý mal pre to citové dôvody. Jen nechcel riskovať, aby sa ho v prípade, že plán zlyhá, nepýtali, prečo neoznámil pánovi, že to nebola vaša mŕtvola. Lebo na rozdiel od pána Mina a jeho starého sluhu, šafár veľmi dobre poznal aj vás, aj Astru."
Zdesene pozrela na sudcu.
"Pán Jen je vzdelaný, vážny mladý muž!" vykríkla. "Ako by sa mohol tak ponížiť, aby sa zaplietol s obyčajnou vidieckou cundrou?"
"Prepáčte, slečna, ale cítim sa povolanejší posúdiť také záležitosti," jemne odvetil sudca. "Jen sa mi javí ako človek voľných mravov, ktorý sa nedobrovoľne zriekol svetiel veľkomesta. Predpokladám, že ho sem poslal otec kvôli nejakej

špinavej ľúbostnej historke, ktorá si vynútila, aby na dlhší čas opustil mesto. Otec mu teda jeden priestupok odpustil, no za ten druhý, za zvedenie slúžky v dome príbuzného, by ho určite vyhnal z domu."
"Nezmysel!" zlostne vykríkla. "Jen bol chorý, a poslali ho sem kvôli zmene vzduchu!"
"Čo nepoviete, slečna Mínová! Také inteligentné dievča, ako ste vy, a uverí naivnej historke!"
"To nie je naivná historka!" srdito odvetila. Vstala a dodala: "Odprevadíte ma k môjmu otcovi, pane? Rada by som mu všetko vyrozprávala. A chcem sa s ním poradiť, ako by sme mohli konečne nájsť stratené zlato. Lebo to je teraz naša jediná nádej. Ak ho zaraz nenájdeme, banditi nás všetkých povraždia!"
Sudca Ti sa zdvihol.
"Ochotne vás odprevadím k vašim rodičom, slečna Mínová. No prv, než to urobím, musíte ísť so mnou do strážnej veže. Vypočujem pána Jena a chcem, aby ste boli pri tom, aby som si mohol hneď overiť jeho výpoveď. Ak sa ukáže, že je nevinný, pokúsime sa nájsť zlato sami." Videl, že sa chystá protestovať, preto ukázal von a vykríkol: "Nebesá, už prichádzajú!"
Stál pri preľaknutom dievčati a uprene hľadel na skupinu asi dvanástich jazdcov, cválajúcich dolu horským úbočím. Za sebou ťahali dreveného barana na kolesách. Okolo neho sa zhrčili ďalší banditi a pridŕžali ho, aby sa nerozbehol dolu kopcom.
"Vezú so sebou aj barana, ktorým vyrazia bránu!" povedal rozčúlený sudca. Chytil ju za rukáv a skríkol:
"Poponáhľajme sa, je najvyšší čas!"
"Ale čo bude so zlatom?" vykríkla.
"To nám povie Jen. Poďme!"

Ťahal za sebou zdráhajúcu sa dievčinu. Keď bežali dolu schodmi, začal biť poplašný gong v strážnej veži. Rýchlo prešli cez dvor, na ktorý sa vyhrnuli zo svojich komôr utečenci a vzrušene sa rozprávali. Keď vystupovali po strmom rebríku do veže, sudca si kútikom oka všimol, ako dvaja statní mládenci lezú po streche nad bránou, kde bola pripravená veľká rybárska sieť.
"Prichádzajú dolu aj s baranom!" zreval šafár, keď sa sudca Ti zjavil na plošine. Majú..."
Uprostred vety sa zarazil a s otvorenými ústami pozeral na Ťi-jü, ktorá sa zjavila za sudcom.
"Vy... vy..." jachtal.
"Áno, som živá, ako vidíte," povedala rýchlo. "Našla som si skrýšu v streche a pán sudca ma tam našiel. Nevideli ste mŕtvolu, nuž ste si mysleli, že som to ja. Ale bola to Astra."
Zdola, spoza múru doliehali k nim zmätené výkriky. V bledom úsvite tam cválali hore-dolu štyria jazdci. Posmešne mávali vo vzduchu oštepmi a kapucne z tigrej kože im trepotali vo vetre. Sudca pozrel na širokú hladinu kalnej rieky, ktorá po výdatnom lejaku ešte stúpla, hmla sa však rozplynula. Zdalo sa mu, že v diaľke vidí čiernu škvrnu.
Obrátil sa k šafárovi a energicky povedal:
"Teraz mi je všetko nad slnce jasnejšie, pán Jen. Vy a Ťi-jü ste spolu zavraždili Astru. Čakala od vás dieťa a chcela, aby ste sa s ňou oženili. No pre vás bola epizódka s chudobným dedinským dievčaťom iba malým rozptýlením. Počítali ste s tým, že sa oženíte so slečnou Ťi-jü, dedičkou tohto majetku. Ťi-jü vás vášnivo milovala, ale vedela, že jej otec by nikdy nedal súhlas, aby sa za vás vydala. Ťi-jü bola totiž oficiálne zasnúbená s pánom Liangom a otec by ju nevydal za márnotratníka bez groša, ktorý bol navyše jej vzdialeným príbuzným. Príchod Lietajúcich tigrov vám poskytol vhodnú príležitosť na vyriešenie vášho problému. Ťi-jü ukradla zlato a ukryla ho na bezpečnom mieste. Potom ste spolu zavraždili Astru. Obliekli ste ju do šiat Ťi-jú, ale na oblečenie bielizne vám už neostal čas. Ťi-jü sa potom ukryla v podkroví. A vy, pán Jen, ste sa postarali o to, aby mŕtvolu nevidel nik okrem pána Mina a jeho starého sluhu a rýchlo ste ju dali uložiť do truhly. Takto boli všetci presvedčení, že naozaj zomrela Ťi-jü. Malú bodnú ranu na Astri-nom chrbte ste starostlivo umyli a prelepili náplasťou. Keby sa bol pán Min náhodou pozrel na jej chrbát, bol by si myslel, že náplasťou mala ešte za živa zakryté nejaké škrabnutie alebo dáku menšiu ranu. On ju však vôbec nevyzliekal, veď nemal dôvod, lebo mu ani na um neprišlo, že by mohlo ísť o vraždu. Keby ju bol vyzliekol, bol by zbadal, že nemá bielizeň, a nad tým by sa bol iste zamyslel."
"To je ale výmysel!" pohŕdavo povedala Ťi-jü. „A čo by sme robili podľa vašej fantastickej teórie ďalej?"
"To je jednoduché. Keby Lietajúci tigri zaútočili na dom, Jen by v najväčšom zmätku zmizol a vošiel za vami do skrýše v podkroví. Keby boli banditi všetkých pobili, vyplienili dom a odtiahli, boli by ste vyšli z vášho úkrytu a vyčkali, kým rieka neklesne. Vedeli ste, že banditi dom nepodpália, ako to zvyčajne robia, lebo sa boja, že žiara ohňa by mohla upútať pozornosť hliadok v pevnosti. Neskôr by ste boli vy dvaja, samozrejme aj so zlatom, ušli do mesta. Tam by ste sa istý čas skrývali a po dajakom čase by Ťi-jú prišla na súd s dlhým, dojímavým príbehom, ako ju Lietajúci tigri uniesli, ako strašne s ňou zaobchádzali, až sa jej napokon podarilo dostať sa z ich pazúrov. Potom by sa ako právoplatná dedička uchádzala o majetok. Obaja by ste odišli na odľahlé miesto, zosobášili sa a žili šťastne, kým by ste nepomreli. Boli by ste obetovali vašich starých rodičov a ďalších päťdesiat ľudí, no nemyslím, že by vás to veľmi trápilo."
Sudca videl, že Ťi-jü a šafár mlčia, nuž pokračoval:
"Veru tak, máte smolu, že som tu včera večer požiadal o nocľah. Odhalil som vraždu a našiel som vás, slečna Minová, vo vašej skrýši. Už som raz povedal, že ste inteligentné dievča a teraz to opakujem. Takmer som naletel na vašu vierohodnú historku. Keby som vám bol uveril, vy by ste čoskoro "objavili" zlato, zaplatili výkupné a všetko by bolo v poriadku. Astry ste sa už zbavili a spolu s Jenom by ste boli vo vhodnom čase vymysleli iný plán, ako ujsť a zmocniť sa minovského majetku."
Zdola k nim doľahlo dunenie. Banditi tlačili barana po hrboľatej zemi k bráne vidieckeho domu.
Ťi-jú sa dívala na sudcu veľkými, blčiacimi očami. "Nenásytné srdce," pomyslel si v duchu, keď pozoroval jej bledú, znetvorenú tvár. Dievčina zrazu zlostne vybuchla:

"Všetko si nám pokazil, ty úradnícky pes! Ale ani tak ti nepoviem, kde som ukryla zlato! Radšej nech všetci skapeme, a ty s nami!"
"Neblázni!" zreval na ňu šafár. Zdesene hľadel ponad zábradlie na ďalšiu skupinku banditov, ktorá cválala dolu kopcom s vytasenými mečmi. "Milosrdné nebesá, musíš nám prezradiť, kde je to zlato! Nenecháš ma predsa napospas tým beštiám! Veď ma ľúbiš!"
"A preto by si chcel zvaliť celú vinu na mňa, pravda, milý môj? Ale to ti nepomôže. Zomrieme spoločne a skončíme tam, kde tá cundrička, tvoja drahá Astra!"
"Astra..." Jen sa zháčil. "Aký som len blázon, že som sa jej nedržal. Milovala ma a nič za to nežiadala! Nechcel som ju zabiť, ale ty si povedala, že musí zomrieť pre našu bezpečnosť. A ja, blázon sprostý, som si vybral peniaze a teba, ty ohyzdná, podlá zmija s veľkou hlavou!" Ťi-jú sa od ohromenia zatackala a šafár priškrtene pokračoval: "Aká to bola krásavica. Keď si pomyslím, že som mohol každú noc objímať to dokonalé vášnivé telo. Namiesto toho som sa miloval s tebou, ty kôpka zmrzačených kostí, musel som holdovať tvojim nízkym, špinavým chúťkam. Nenávidím ťa, vravím ti, že..."
Sudca odrazu začul za sebou zúfalý výkrik. Obrátil sa, ale už bolo neskoro. Ťi-jü sa hodila ponad zábradlie z veže.
"Sme stratení!" vykríkol Jen Jüan. "Teraz už nenájdeme zlato. Nikdy mi nepovedala, kde..."
Zarazil sa a v nemej hrôze hľadel dolu. Jeden z banditov zoskočil z koňa, podišiel k mŕtvej žene, ktorá ležala medzi balvanmi s neprirodzene vyvrátenou hlavou. Bandita sa zohol a strhol jej z uší náušnice. Potom jej ohmatal rukávy. Vystrel sa, ruky mal prázdne. Zlostne vytasil meč a neľútostným pohybom jej rozpáral brucho.
Šafár sa odvrátil, prišlo mu zle. Pritlačil si rukami žalúdok a prudko zvracal. Sudca Ti ho schmatol za plece a drsne ho narovnal.
"Hovorte!" zavrčal. "Priznajte sa, ako ste zavraždili milovanú ženu!"
"Nezavraždil som ju!" šafár ťažko dýchal. "Tá diablica mi povedala, že Astra ju videla, keď brala zlato, a preto musí zomrieť. Dala mi tenkú dýku a povedala, že ju musím zabiť ja. Keď však Ťi-jú stála zoči-voči Astre a to úbohé dievča poprelo, že za ňou sliedilo, odrazu mi vytrhla dýku z ruky. ‚Klamešľ zasyčala a priložila jej dýku k prsiam. ‚Vyzleč sa a ukáž vnady, ktorými si učarovala môjmu mužovi!' Keď sa preľaknutá dievčina vyzliekla, rozkázala jej, aby sa postavila k štípu postele a aby zdvihla ruky nad hlavu. Astru v studenej izbe drvila zima a v nevýslovnom strachu zmeravela, keď jej tá špata začala prechádzať čepeľou dýky po prsiach aj po celom tele a oplzlo jej nadávala. Astra zúfalo nariekala a pokúšala sa zakaždým uhnúť, ale tá beštia ju neprestávala štekliť dýkou a ohavne sa jej vyhrážala. A ja som sa iba bezmocne prizeral a trpol som, aby vo svojej zúrivosti neporanila alebo nezmrzačila to úbohé, bezbranné dievča. Keď napokon dýku na chvíľu spustila, schmatol som ju za plecia a skríkol som, aby prestala. Ťi-jü si ma pohŕdavo premerala. Povýšene prikázala roztrasenému dievčaťu, aby sa obrátilo chrbtom. Potom chladnokrvne nahmatala okraj lopatky a vbodla jej dýku hlboko do chrbta.
Zatackal som sa a oprel o stenu. Napoly omráčený som pozeral, ako položila Astru na dlážku, opatrne zastavila krvácanie a umyla ranu, pospevujúc si pritom akúsi hroznú melódiu. Napokon jej ranu zalepila náplasťou, zabalila Astrine šaty do batôžka a obliekla ju do svojich bielych šiat. Potom mi povedala, aby som jej pomohol vyložiť mŕtvolu na jej posteľ. Previazala jej pás šerpou tak pokojne, akoby to robila sebe. Bolo to... no to sa jednoducho nedá opísať!"
Zakryl si rukami tvár. Ked znova pozrel na sudcu, s námahou sa opýtal:
"Ako ste nás odhalili?"
"Na prvú stopu ma nepriamo priviedol sám starý statkár, a to tým, že nástojil, aby som sa ubytoval v izbe jeho dcéry. Mal ju rád, no vedel aj to, ako jej chorobné úvahy o podlomenom zdraví pokrútili charakter a upodozrieval ju, že jej smrť je iba akýsi pekelný podvod. Keď som sa s ňou rozprával v jej izbe, znamenite sa ovládala. Vášeň je však nebezpečná vec. Stačilo slovíčko chvály na Astru a pár kritických slov na vašu adresu, aby sa prezradila. Pokiaľ ide o vás, pán Jen, ani zďaleka nie ste taký dobrý herec, ako ona. Strach pred smrťou ovládol celý tento dom a všetkých jeho obyvateľov okrem vás. No i tak ste na mňa nezapôsobili dojmom odvážneho človeka. Naopak, zdalo sa mi, že ste zbabelec - a celkom oprávnene, ako sa dokázalo. Ľahkovážne ste sa vyjadrovali o osude, ktorý nám bezprostredne hrozil. Bolo to preto, že ste vôbec nerátali so smrťou. Mysleli ste na život, spokojný a pohodlný život s peniazmi, ktoré mala zdediť vaša milenka. A odborne uviazaná mašľa na Astrinej šerpe, ktorú ste práve spomenuli, pomohla uzavrieť prípad. Lebo tak pedantne ju mohla uviazať iba žena. Pre Ti-jü to bolo také samozrejmé, že si ani neuvedomila, že zanechala po sebe stopu, ktorá viedla priamo k nej."
Ohromený šafár naňho vyvaľoval oči. Sudca Ti pokračoval:
"Verím každému slovu, čo ste povedali. Ťi-jü bola hlavným iniciátorom zločinu a vy iba jej bezmocným nástrojom. Ale keďže ste spolupáchateľom ukrutnej vraždy, budete na popravisku sťatý."
"Na popravisku?" Jen sa prenikavo rozrehotal. Jeho bezočivý smiech splýval s tupými údermi zdola. "Počujete, vy blázon? Lietajúci tigri nám búrajú bránu!"
Sudca ticho počúval. Buchot zrazu prestal. Na chvíľku zavládlo mŕtve ticho. Potom sa ozvali hlasné výkriky a kliatby. Sudca sa vyklonil nad zábradlie.
"Pozrite!" povedal Jenovi. "Vidíte, ako trielia preč?"
Banditi tam nechali barana. Jazdci zúrivo šľahali kone a pešiaci sa bezhlavo hnali k horskému svahu.
"Prečo... prečo utekajú preč?" vyjachtal ohúrený šafár.
Sudca sa obrátil a ukázal na rieku. K brehu sa blížila veľká vojenská džunka, dlhé vesla sa v rýchlom tempe ponárali do vĺn a udržiavali loď v pravom uhle, aby mohla pristáť. Farebné vlajky trepotali nad dlhými halapartňami a špicatými prilbami vojakov na preplnenej palube. Na korme džunky stáli kone v ozdobných postrojoch, zviazané tesne vedľa seba. Za džunkou plávala druhá, o niečo menšia, naložená brvnami a kotúčmi hrubých povrazov. Drobné postavy v kožených kabátoch a čiapkach usilovne pripevňovali kolesá na nízke vozíky.

"Včera večer som poslal veliteľovi pevnosti list," povedal sudca pokojne. "Oznámil som mu, že sa tu potlkajú obávaní Lietajúci tigri a požiadal som ho, aby sem vyslal jazdecký oddiel a jednotku ženistov. Kým jazdci obkľúčia banditov, ženisti opravia most nad zaplavenou cestou. Potom prekročí môj sprievod rieku a pripojí sa ku mne. Ja zatiaľ doriešim prípad vraždy. Myslím, že okolo poludnia sa budem môcť vydať na cestu. Mám totiž príkaz dostaviť sa čo najrýchlejšie do sídelného mesta."
Šafár pozoroval blížiace sa džunky, akoby nechcel veriť vlastným očiam.
"Ako sa vám podarilo doručiť do pevnosti list?" opýtal sa chrapľavo.
"Zorganizoval som si vlastných lietajúcich tigrov," odvetil sudca. "Napísal som asi tucet rovnakých listov, zapečatil ich a odovzdal jednému z mládencov, ktorých som videl popoludní púšťať šarkany. Povedal som mu, aby každý list pripevnil na veľkého draka a aby ich vypúšťal jeden po druhom. Zakaždým, keď bol šarkan vysoko vo vzduchu, mal prerezať špagát. Pretože fúkal ostrý severák, dúfal som, že prinajmenšom jeden alebo dva pestrofarebné šarkany doletia do dediny na druhom brehu a tam ich nájdu a odovzdajú veliteľovi pevnosti. A tak sa aj stalo. To však znamená koniec Lietajúcich tigrov. A aj váš, pán Jen."